

นม

น้ำร้อนดื่มบ่อยๆ

คู่เด็ดประจำฉบับ
อาจารย์ ผึ้ง ชัย
พงษ์สวัสดิ์

VS.

พระ มานะวันต์
สันติภทโท

นมหวานลาย
ใบทอง
วรรณสิงห์
ประเสริฐกุล

ฉบับนี้ บุญนักร
พบเรื่อง
บุญเต็มอิ่ม

แจกฟรี - นมถึงมือคุณฟรี
มกราคม-มีนาคม 2553

“เรื่องของพระพุทธรูปไม่ใช่เรื่องของเรา
เรื่องของเราก็ไม่ใช่เรื่องของพระพุทธรูป
แต่พระพุทธรูปเจ้าทรงสอนให้เราดูของเรา
และเมื่อเราดูเรื่องของตัวเองแล้ว
พระพุทธรูปจะเล็งใจมากหรือไม่ ก็ไม่เป็นปัญหา”

หลวงพ่อก๊วย จิตตฤกษ์ วัชรญาณโช โสภาทกรวย จ.นนทบุรี

ความทุกข์

เกิดจากเบญจอินทร์ ที่ประกอบไปด้วยอุปทาน
ถ้าเรารู้จักเบียดเบียน รู้จักสังเกตุ เป็นทุกข์ทุกที ที่ฉลาดขึ้นทุกข์
มีความทุกข์ที่ไร ก็จะต้องมีอะไรทำไรให้ไรดี จากความทุกข์นั้น
ยิ่งทุกข์มากขึ้นดี ไม่เท่าไรไรก็จะไรมีอะไรไรที่จะเป็นความทุกข์
ความทุกข์เข้ามา ก็เปลี่ยนให้เป็นความสุขไปเสียไรดี

Phnom Sihanouk

WANGDEX

WANG DAENG EXPRESS LTD., PART.

ในโลกและวันเวลาที่เปลี่ยนผ่าน สิ่งที่คู่โลกเสมอมา คือ "ธรรมะ" อันเป็นความจริงในธรรมชาติที่พระบรมศาสดาของเราเมตตาชี้ให้เห็นเป็นทางสว่างแก่ปุถุชนทั้งหลายโดยไม่จำกัดเงื่อนไขในการเข้าถึง สื่อธรรมะส่วนใหญ่มักเห็นอยู่ทุกวันนี้จึงมีขึ้นเพื่อใครก็ได้ที่สนใจ ไม่ว่าจะอยู่ในวัยไหน มีลักษณะการใช้ชีวิตอย่างไร ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะถูกจัดทำโดยผู้ศึกษาธรรมที่ผ่านชีวิตมาแล้วในระดับหนึ่ง คนรุ่นใหม่ที่มีก "โหลง่าย" ตามกระแสความนิยม จึงมักเป็นกลุ่มที่ตกค้างจากการถูกเลือกเป็นกลุ่มเป้าหมายของการรับสารทางธรรม ทั้งที่อยู่วัยยากำลังเลือกแนวทางดำเนินชีวิต และได้พบเห็นสิ่งไม่เหมาะสมมากมายกว่าผู้ที่ผ่านโลกมานาน

"มม" ในมือของท่านจึงถือกำเนิดขึ้นจากความตั้งใจจะเป็นช่องทางนำธรรมะของพระพุทธเจ้าสู่การรับรู้ของผู้อ่านที่เป็นคนรุ่นใหม่และรุ่นใด ๆ ที่ความอ่อนเยาว์ยังติดแน่นในหัวใจ โดยเสนอเนื้อหาในลักษณะย่อยง่ายดูดีมีผู้จัดสำนักใดแบบไม่ซับซ้อน ฉบับที่ถือเป็นภาพแรกแห่งความมุ่งมั่นนี้เราขอพาทุกท่านพบกับเรื่องราวของ "บุญ" คำที่เป็นประหนึ่งตัวชี้วัดระดับความสุขของผู้คน มาดูกันว่าคนที่เรียกได้ว่ามีบุญต้องเป็นผู้บริบูรณ์ด้วยทรัพย์สินเสมอไป หรือความอึดอ้อมเปี่ยมสุขในดวงหนาของผู้ประพฤติธรรม จะแสดงถึงความเป็นบุญในลักษณะไหน เราจะทำบุญด้วยวิธีใด หรือคนผู้ทำเองเป็นผู้บุญแค่ไหน

ขอเชิญทุกท่านสัมผัสกับผลผลิตจากความตั้งใจดีของกองบรรณาธิการ ความอ่อนน้อมถ่อมตนหลากหลายได้ๆ ในฉบับ กองบรรณาธิการขออภัยกับข้อปรับปรุง ส่วนสิ่งที่จะถูกมองในแง่บวกทั้งหลายเราขอถวายเป็นพุทธบูชา และเราทั้งหมดขออุทิศในกุศลจิตจากบุญสุนันทน์ที่เป็นดังพลังขับเคลื่อนให้ทุกอักษรในฉบับพาให้ผู้จัดทำและผู้อ่านทุกท่านได้ดำรงทุกข์อย่างไว้หนักถึงความดีงาม

อลิษา ตริโรจนานนท์
บรรณาธิการบริหาร

กองบรรณาธิการ

เจ้าของ มูลนิธิหยกธรรม
พระกณอมสิ่งห์ โกสลดาวิน
พระมหาไกรวรรณ ปุณฺณิน
พระมหาสุวิทย์ สร้อยเสนา
พระมหาประสิทธิ์ แก้วศรี
นายวิชัย ชาตเภา
น.ส.ศิริพรรณ เรียบร้อยเจริญ
น.ส.ศิริพร คุรงค์พิสิษฐกุล

ประธานมูลนิธิ
รองประธานมูลนิธิ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ
กรรมการ

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
บรรณาธิการบริหาร
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
กองบรรณาธิการ

พระกณอมสิ่งห์ สุโกสโล
พระกณอมสิ่งห์ สุโกสโล
อลิษา ตริโรจนานนท์
รณวัฒน์ จันทราจารวงค์
ธาดศรี แสงมีอาภาภาพ
ไชติวี โสภณศิริ
อรรณฤดี ศิริปัญญา
ภัทรพล ประสิทธิ์
นพสร แก้วศรีคำ
สว่างสรรพ วรรคาวินต์
นริสา ชะมณี
สุทธเชษฐ หล้าเมือง
Loudine Dubeaux

ฝ่ายศิลป์
ฝ่ายการตลาด
พิสูจน์อักษร
ออกแบบปก

Special thanks.....พระพรหมคุณาภรณ์ ป.อ. ปยุตโต
/สุลักษณ์ ศิวรักษ์ / สุรัสวดี โกสลดาวิน / กณอมวรรณ
โกสลดาวิน/ นิรมล มูลจินดา / อุดม แดพานิช
/ วัริยา เทพสาร / วิรัตน์ ทะพิงค์แก / อวองคน ศิริวานิช
/ อภินันท์ จันทแก้ว / สถิตยา สิงหาพิณรุ

มอบความสุข... ด้วยทุกรอยยิ้มของคุณ

ติดต่อโฆษณาที่นี่ได้ทันทีเลยจร้า

Contents

บุปผิน	05	บุปผิน	40
Book Corner “หนังสือไทย”	07	You and me	54
Book Corner “หนังสือเทศ”	08	Ga-Me	56
TV Series	12	ธรรมโนส	58
Art Code	14	V.S.	60
คน-ทำ-มะ-ดา	17	บุกก้อง	69
Buddhist mystery	18	ผ้าเหลืองเป็นอนิยัม (ภาคพิเศษ)	70
งานเข้า	19	ทุกขสิ่งรอบตัว	74
บุปผินตัว	20	อาจารย์แยมแถมให้	76
Core Cartoon	27	ประมวลหนึ่งคำตอบ	78
Feature ก้าวย่างเส้นทางธรรม	28	ธรรม(อีก)บท	80
Hidden tips	36		
Echo	38		

บุญ
ใหม่นักเคลื่อนไหว
ในผ้าเหลือง

เราอาจเข้าใจว่าพุทธศาสนาเป็นเรื่องของจิตวิญญาณเพื่อดับทุกข์ในใจให้ชีวิตเป็นสุข แต่ที่จริงแล้วพุทธศาสนาก็สามารถเป็นเครื่องมือแก้ไขปัญหาดังคมเพื่อสร้างสังคมที่เป็นสุขได้ด้วยเช่นกัน ซึ่งในเรื่องนี้เขาทำมากันทั่วโลกอย่างน้อยก็ 20 ปีมาแล้ว “เครือข่ายนานาชาติพุทธศาสนิกสัมพันธ์เพื่อสังคม”(International Network of Engaged Buddhists :INEB) เป็นการรวมตัวของนักกิจกรรมชาวพุทธผู้นำทางศาสนา และ นักวิชาการจากหลายประเทศ ซึ่งที่ผ่านมาเครือข่ายที่ทำได้ทำหน้าที่เผยแพร่ความคิดและข้อมูลสนับสนุนปฏิบัติการทางสังคมที่มีพุทธธรรมเป็นแนวทางและเพิ่งจัดงานครบรอบ 20 ปี ขึ้นที่วัดสวนดอก จ.เชียงใหม่ ในช่วงกลางเดือนพฤศจิกายนของปีที่ผ่านมา ซึ่งก็มีนักกิจกรรมชาวพุทธจากหลายๆ ประเทศมาร่วมงานเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงาน... อย่างนี้เองที่เขาเรียกว่า “พุทธธรรมนำสังคม”

ธรรมะ on demand

ก็จะดีไม่น้อยหากธรรมะจะอยู่กับคุณทุกที่ทุกเวลาที่คุณต้องการ เมื่อมูลนิธิหอจดหมายเหตุพุทธทาส อินทปัญโญ ได้นำหลักธรรมของท่านพุทธทาส พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) และ พระมหาพิชัย วชิรเมธี (ว.วชิรเมธี) มาเผยแพร่ โดยใช้สื่อหลากหลายรูปแบบเพื่อให้เข้าถึงคนรุ่นใหม่มากขึ้น ภายใต้ “โครงการธรรมะใกล้มือ” ไม่ว่าจะเป็น **ธรรมะ4U** ซึ่งเป็นการรับฟังเสียงธรรมะผ่านโทรศัพท์มือถือหรือ **ธรรมะดีดี** ที่เป็นการรับข้อธรรมและเสียงธรรมะประจำวันทางอีเมลนอกจากนี้ยังมีบริการรับข้อธรรมผ่านทางTwitterโดยเข้าไปที่ <http://twitter.com/buddhadasa> หรือติดตามรายละเอียดได้ที่ชุมชนธรรมะออนไลน์ www.dhamma4u.com

ศาสนาสำคัญของโลกทั้งสองท่านมาเป็นรูมเมทกัน ในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่อง Saint Onisan หรือในชื่อภาษาอังกฤษว่า Saint Young Men ซึ่งเป็นการตั้งชื่อสมมติว่า ถ้าพระพุทธเจ้ากับพระเยซูลงมาพักก่อนบนโลกแล้ว ต้องมาเป็นมนุษย์ในยุคปัจจุบัน (แต่มนุษย์คนอื่น) ไม่รู้ว่าทั้งสองพระองค์คือพระพุทธเจ้าหรือพระเยซูคริสต์จริงๆ) ท่านทั้งสองจะคิดกับสังคมในยุคปัจจุบันอย่างไรบ้าง โดยจะสร้างมุมมองที่ว่า ถ้าทั้งสองพระองค์ต้องมามองศาสนาทั้งสองในมุมมองและเหตุปัจจัยที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะเป็น อินเทอร์เน็ต สวรรค์ หรือสรวงสวรรค์สวรรค์

แต่ต้องเข้าใจว่าการดูในญี่ปุ่นนั้นสามารถที่จะหยิบเรื่องราวต่างๆ มาเขียนได้อย่างอิสระ เพราะถือว่าเป็นไปเพื่อความบันเทิงเท่านั้น ซึ่งในญี่ปุ่นก็อาจจะเป็นการดูที่ให้อารมณ์หรือทำให้ลูกคิดกับเรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ แต่ในเมืองไทยเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่จะเอ็ดอ้อนมาก และแน่นอนว่ายังไม่มี การแปลเป็นภาษาไทย

พระพุทธเจ้ากับ พระเยซูเป็นรูมเมทกัน

เราเลิกกันเถอะ

สมาคมการกุศลพุทธจี๋ เมืองโคตนาบินาจู ประเทศมาเลเซียได้ออกมาขอร่วมให้สมาชิกและผู้สนับสนุนทบทุนถึงวิธีเฉลิมฉลองพิธีกรรมทางพุทธศาสนา เพื่อให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และไม่เป็นการสูญเสีย โดยเสนอให้ค่อยๆ เลิกการจุดเทียน การเผากระดาษ และไหว้หมื่นเปิดโปง อุทิศให้แก่ผู้มีบุญในเทศกาลสารทจีน เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นการสูญเสีย และก่อให้เกิดมลภาวะเป็นพิษเงินที่นำไปใช้จ่ายข้าวของเหล่านั้นน่าจะนำมาบริจาคในการกุศลซึ่งจะเกิดประโยชน์มากกว่า โดยทางสมาคมฯ นั้นก็หวังว่าบรรดาสมาชิกและผู้สนับสนุนสมาคมทั้งหลาย ควรจะรับข้อเสนอนี้ไปพิจารณา และเริ่มต้นปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ในฐานะผู้เริ่มให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

ไทยบู๊ต

หนังสือนี้ไม่เหมาะสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี

บันทึกรักนักฆ่าผู้อ่อนไหว
 หลุยส์ เชปูลเบดา เขียน
 สตาฟ ทิพย์ศักดิ์ แปล
 สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

นิยายขนาดสั้นที่เล่าถึงช่วงเวลาแห่งการ
 ตกหวงรักของนักฆ่ามืออาชีพ อาจำนำมา
 ซึ่งอุปสรรคแห่งการงานของเขา - มืออาชีพ

คำที่ถูกกล่าวถึงบ่อยๆ เพื่อแสดงความชำนาญการแต่ไขว่คว้าคนที่มี
 คำว่ามืออาชีพแปลหน้าหรือแปลหลังจะสับสนสูงส่งดงาม ตลอดไปและเมื่อ
 มืออาชีพกับมืออาชีพมาพบเจอกันก็จะเหลือเพียงหนึ่งเดียวที่เหมาะสม
 ค่าและดูควรแก่คำว่ามืออาชีพ ผลงานเล่มนี้ของ หลุยส์ เชปูลเบดา ยังคง
 แสดงความเป็นมืออาชีพ ที่เล่าเรื่องถึงสังคมมนุษย์ไร้พรมแดนได้เป็นอย่างดี
 ดิถีอีกด้วย

อีโตะคะเกะ: หญิงสาวผู้หวาดกลัวความสุข
 โยชิโมโตะ บานานา เขียน
 อิโรกะ สิมวิภาวดี แปล
 สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

เรื่องเล่าระหว่าง "ฉัน" กับอีกฝ่ายที่ฉันตั้งชื่อให้
 ว่า "จิ้งเหลน" คนเมืองตามแบบฉบับของยุคสมัยที่เต็ม
 ไปด้วยบาดแผลในอดีต บาดแผลที่ใครหลายคนมักพาไป
 ประจําตัวและสร้างความหวาดกลัวให้ใครต่อใคร
 ในทุกๆ ด้าน เป็นปมปัญหาในจิตใจที่เราต่างต้องการหา
 ทางออกด้วยความหวังของวันพรุ่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นเกิดจากการ
 เอาชนะความกลัวนั้นให้ได้ด้วยตนเอง หรือต้องการ
 ที่หักพังจึงแอบที่เหมาะสม แต่ก็เพื่อความสุขกลับมา
 สูตนเองอีกครั้งหนึ่ง

เสียงพูดสุดท้าย 'รงค์ วงษ์สวรรค์
 สัมภาษณ์และเรียบเรียงโดย วรพจน์ พันธุ์พงศ์
 สำนักพิมพ์ผีเสื้อ

บทสัมภาษณ์ด้วยพระตะและศิลปะการใช้ชีวิต 'รงค์ วงษ์สวรรค์ ศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์
 ปี พ.ศ.2538 หนึ่งในนักเขียนมืออาชีพที่ยิ่งใหญ่ และยั่งยืนที่สุดคนหนึ่งของสยามประเทศ วรพจน์
 พันธุ์พงศ์ ได้สัมภาษณ์ในช่วงท้ายๆ ของการมีชีวิตอยู่ ทำให้บทสัมภาษณ์ชิ้นนี้เต็มไปด้วยชีวิต แนวคิด
 ประวัติศาสตร์ และการเฝ้ามองความเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างคมคาย จากชายผู้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า
 ที่สุดคนหนึ่ง

Forgiveness does not change the past,
but it does enlarge the future.

การให้อภัยไม่ใช่การแก้ไขอดีต
แต่เป็นการทำให้อนาคตเปิดกว้างมากขึ้น

Paul Boese

นักภาษาศาสตร์ ชาว ดัตช์

ติดต่อโฆษณาที่นี่ได้โดยสวัสดี

Movie

Treeless Mountain

บนภูเขาแห่งการสอคอย

ภูเขาที่ไร้ร่มเงาจากต้นไม้
เป็นเพียงภูเขาที่แห้งแล้ง
และไม่สวยงาม อย่างนั้นหรือ?

เขียนบทและกำกับ: คิมโฮซอง

ถ่าย: กชใจ

จนเด็กหญิงวัย 7 ขวบและน้องสาวบิน เฝ้ายอดกระปุกลูกหนูทุกวันเพื่อจะได้ทำตามสัญญาที่แม่ให้ไว้ว่า ถ้าหยอดกระปุกเต็มเมื่อไรแม่จะกลับมา แม่ของพวกเธอบอกว่าจะออกไปตามหาพ่อและฝากลูกสาวตัวน้อยไว้กับป้าซีเม่า ในช่วงฤดูร้อนจีนและบินมีเพียงกระปุกลูกหนูเป็นความหวังเพียงอย่างเดียวที่จะได้พบแม่อีกครั้ง ทั้งสองคนจึงต้องดิ้นรนทุกวิถีทางที่จะทำให้กระปุกลูกหนูของพวกเธอเต็ม แต่เมื่อวันที่กระปุกอัดเต็มด้วยเงินที่สองพี่น้องเพียรสะสม พวกเธอก็กลับไม่ได้พบแม่ตามสัญญาอีกทั้งป้าของทั้งสองก็ไม่มีเงินพอที่จะเลี้ยงดูหลานต่อไปอีกแล้ว จึงต้องฝากเด็กไว้กับบ้านปู่กับย่าในชนบทอันห่างไกล

ตัวภาพยนตร์ไม่ได้หวือวา หรือเรียกน้ำตาฟูมฟาย แต่กลับค่อยๆ เล่าเรื่องผ่านมุมมองของจีน (แสดงโดยคิมฮย็อน) ที่ค่อยๆ เรียนรู้ชีวิตจากการรอคอยอย่างอดทนถึงแม้ในที่สุดเธอและน้องต้องพบกับความผิดหวัง แต่เด็กทั้งสองก็ค่อยๆ เติบโตอย่างสวยงามจากการเรียนรู้ชีวิตที่ไม่มีสมบูรณณ์เอง

คิมโฮซองเขียนบทเรื่องนี้ขึ้นมาโดยได้แรงบันดาลใจจากชีวิตในวัยเด็กของเธอ ที่แม่เธอตัดสินใจฝากเธอไว้กับตายาย ก่อนจะย้ายไปอเมริกาเพื่อหาโอกาสที่ดีกว่าของชีวิตและปูทางสู่อนาคตให้เธอกับน้อง

ภูเขาที่ไร้ต้นไม้ขาดร่มเงาเมื่อมองห่างๆ จะดูไม่สวยงามเขียวขจี

แต่หากสังเกตให้ดีท่ามกลางความแห้งแล้งนั้นแฝงด้วยความงามเล็กๆ ของต้นไม้ที่ถูกความขาดแคลนหล่อหลอมให้แข็งแกร่งและค่อยๆ งอกเงยขึ้นมาเองอย่างงดงาม โดยที่ไม่ต้องรอให้ใครมาคอยปลูก

Movie

Treeless Mountain

บนภูเขาแห่งการรอคอย

ภูเขาที่ไร้ร่มเงาจากต้นไม้
เป็นเพียงภูเขาที่แห้งแล้ง
และไม่สวยงาม อย่างนั้นหรือ?

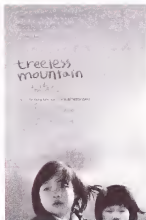
เขียนบทและกำกับ: คิมโฮยอง

เรื่อง กอใจ

จิน เด็กหญิงวัย 7 ขวบและน้องสาวบิน น้าหยอดกระปุกลูกหมูทุกวันเพื่อจะได้ทำตามสัญญาที่แม่ให้ไว้ว่า ถ้าหยอดกระปุกเต็มเมื่อไรแม่จะกลับมา แม่ของพวกเขารอบอกว่าจะออกไปตามหาพ่อและฝากลูกสาวตัวน้อยไว้กับป้าซีมา ในช่วงฤดูร้อนจินและบินมีเพียงกระปุกลูกหมูเป็นความหวังเพียงอย่างเดียวที่จะได้พบแม่อีกครั้ง ทั้งสองคนจึงต้องเดินทางที่เสี่ยงที่จะทำให้กระปุกลูกหมูของพวกเขาเต็ม แต่เมื่อวันที่กระปุกอัดแน่นด้วยเงินทั้งสองพี่น้องเพียงระสม พวกเขากลับไม่ได้พบแม่ตามสัญญาอีกทั้งป้าของทั้งสองก็ไม่มีเงินพอที่จะเลี้ยงดูหลานต่อไปอีกแล้ว จึงต้องฝากเด็ก ๆ ไว้กับบ้านปู่ย่าในชนบทอันห่างไกล

ตัวภาพยนตร์ไม่ได้ชื่อว่า หรือเรียกน้ำตาฟูมฟาย แต่กลับค่อยๆ เล่าเรื่องผ่านมุมมองจิน (แสดงโดยคิมฮยอน) ที่ค่อยๆ เรียนรู้ชีวิตจากการรอคอยอย่างอดทนถึงแม่ในที่สุดเธอและน้องต้องพบกับความผิดหวัง แต่เด็กทั้งสองก็ค่อยๆ เติบโตอย่างสวยงามจากการเรียนรู้ชีวิตที่ไม่สมบูรณ์แบบ

คิมโฮยองเขียนบทเรื่องนี้ขึ้นมาโดยได้แรงบันดาลใจจากชีวิตในวัยเด็กของเธอ ที่แม่เธอตัดสินใจฝากเธอไว้กับตายายก่อนจะย้ายไปอเมริกาเพื่อหาโอกาสที่ดีกว่าของชีวิตและпуทางสู่อนาคตในเธอกับน้อง

ภูเขาที่ไร้ต้นไม้ขาดร่มเงาเมื่อมองผ่านๆ จะไม่สวยงามเสียจริงๆ

แต่หากสังเกตให้ดีท่ามกลางความแห้งแล้งนั้นแฝงด้วยความงามเล็กๆ ของต้นไม้ที่ถูกความขาดแคลนหล่อหลอมให้แข็งแกร่งและค่อยๆ งอกเงยขึ้นมาเองอย่างงดงาม โดยที่ไม่ต้องรอให้ใครมาคอยปลูก

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสามารถช่วยให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้น
แต่ไม่อาจจะรับความเดือดร้อนรอนใจได้

ระบบเศรษฐกิจอาจทำให้ชีวิตมั่งคั่งร่ำรวยขึ้น แต่ไม่ช่วยให้เกิด
ความมั่งคั่งมั่งมีใจในชีวิต

กฎหมายก็อาจป้องกันมิให้ผู้คนเอาเปรียบเบียดเบียนกัน
แต่ก็ไม่อาจป้องกันคนไม่ให้เบียดเบียนทำร้ายตัวเองได้

ที่สำคัญก็คือ ทั้งหมดนี้ให้คำตอบแก่เราได้ในบางเรื่อง
แต่ไม่สามารถตอบคำถามพื้นฐานของมนุษย์ได้เลยว่า

ชีวิตเกิดมาทำไม อะไรคือจุดหมายและความหมายของชีวิต
คำถามที่เลือนลางโลกนี้ไป เช่น ตายแล้วไปไหน

พ้นจากศาสนาไปแล้ว ก็ยากจะหาคำตอบได้จากที่อื่น

พร.ไพศาล วิสาโล วัดป่าสุกโก อ.แก่งกระจาน จ.ชัยภูมิ

ติดต่อโฆษณาผ่านไลน์ที่นี้เลยสามารุม

Yasashii jikan

(ช่วงเวลาแห่งไออุ่น)
ไออุ่นในกาแฟหนึ่งแก้ว

เรื่อง Series Worth

กว่าคุณกำลังมองหาความอบอุ่นในชีวิต "ช่วงเวลาแห่งไออุ่น" ถือเป็น J-series ที่ถ่ายทอดความรู้สึกของคำว่า "ความอบอุ่น" ได้อย่างลงตัวที่สุดเรื่องหนึ่ง เรื่องราวเริ่มจาก ทาคูโร (นิโนมิยะ คาซุนาริ) ชายหนุ่มนักทำเครื่องปั้นดินเผา ผักหักผู้ที่ติดเคียอยู่โนแกงซังและมีตราปากคือ เป็นผู้ทำให้แม่ของเขาต้องเสียชีวิต ทำให้ ยูกิชิ (เทราโอะ อากิระ) ผู้เป็นพ่อซึ่งเป็นนักธุรกิจที่กำลังประสบความสำเร็จในชีวิต ยอมรับลูกชายตัวเองไม่ได้อีกต่อไป ยูกิชิตัดความสัมพันธ์กับลูกชายละทิ้งธุรกิจหนีไปอยู่ที่บ้านเกิด ภรรยา คือ เมโอะฟูราโนะ ซึ่งเป็นเมืองที่หนาวมากอยู่ในเกาะฮอกไกโดและ

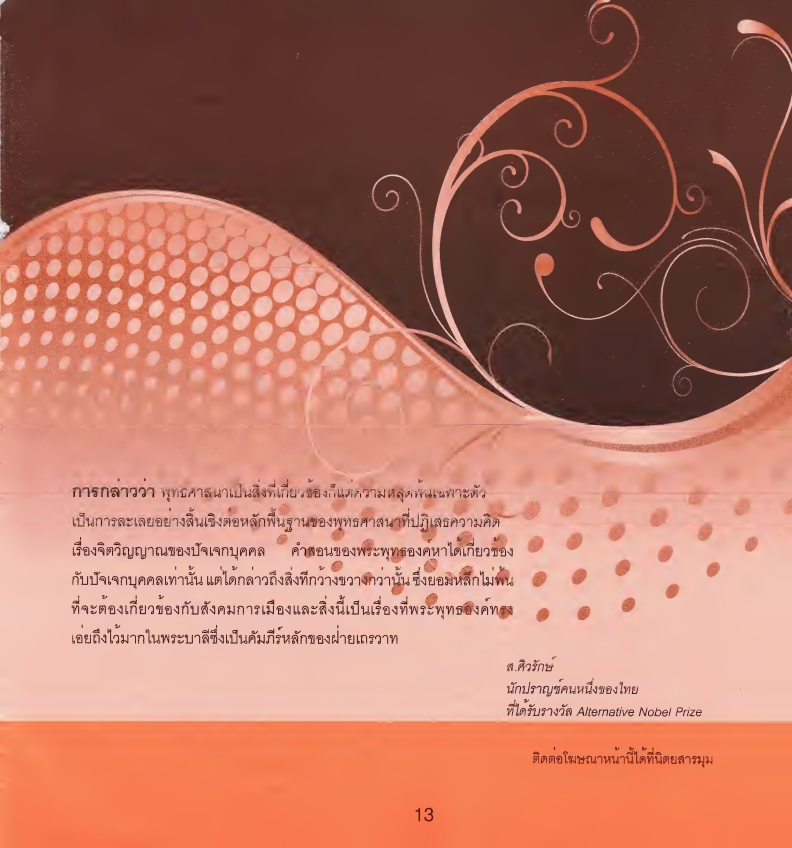
ได้เปิดร้านกาแฟเล็กๆ ร้านหนึ่งชื่อว่า "Forest Clock" และเมื่ออาชิสะ (นาคาฮาระ มาซามิ) หญิงสาวแสนสวยนิสัยขมุขาม มีความหลังอันแสนเจ็บปวดเข้ามาเป็นพนักงานของร้าน ได้รู้จักและหลงรักกับ ทาคูโร โดยบังเอิญ ทำให้พ่อลูกได้มีโอกาสรู้จักอีกมุมหนึ่งของกันและกันอย่างประหลาด

บรรยายกาศฤดูหนาวของญี่ปุ่นที่สวยและเยือกเย็น กลับมีร้านกาแฟตองที่ ทำให้คนที่เข้าไปอึ้งอุจจากรสชาติของกาแฟ ซึ่เรื่องนี้ทำให้เราต้องตั้งคำถามว่าความอบอุ่นใจที่แท้จริงคืออะไร

บางที่เราอาจจะไม่เคยได้รู้จนกว่าเราจะเสียมันไปแล้วเราอาจต้องกลับมาคิด

บ้างว่าตัวเราได้สร้างความอุ่นใจให้กับตนเองหรือยัง

กาแฟที่ใช้เป็นสื่อของความอบอุ่นอาทในหนึ่งเรื่องนี้ ไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้ชมรู้สึกอยากชิมกาแฟตองเท่านั้น แต่กลับทำให้รู้สึกได้ว่าความสุขนั้นอยู่เพียงแคปลายจมูก และเมื่อดูจบคุณก็จะรู้สึกได้ว่า กาแฟถ้วยนี้ข้างอบอุ่นเหลือเกิน

การกล่าวว่า พุทธศาสนาเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับแค่ความหลุดพ้นเฉพาะตัว
เป็นการละเลยอย่างสิ้นเชิงต่อหลักฐานพื้นฐานของพุทธศาสนาที่ปฏิเสธความคิด
เรื่องจิตวิญญาณของปัจเจกบุคคล คำสอนของพระพุทธองค์หาได้เกี่ยวข้องกับ
กับปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ได้กล่าวถึงสิ่งที่กว้างขวางกว่านั้น ซึ่งยอมหลักไม่พ้น
ที่จะต้องเกี่ยวข้องกับสังคมการเมืองและสิ่งนี้เป็นเรื่องที่พระพุทธองค์ทรง
เผยถึงไว้มากในพระบาลีซึ่งเป็นคัมภีร์หลักของฝ่ายเถรวาท

ส. ศิวรักษ์
นักปราชญ์คนหนึ่งของไทย
ที่ได้รับรางวัล Alternative Nobel Prize

ติดต่อโฆษณาที่นี่ได้ที่นิตยสารมุม

สะท้อนผ่านเลนส์

ยามหวังโลกไร้พุทธศาสนา

เรื่อง ชาร์ตโคตร

ท่ามกลางกระแสวันโลกที่เป็นผลมาจากสภาพธรรมชาติที่เสียสมดุล อย่างภาวะโลกร้อนที่ได้ยื่นกันหน้าหูจนนำเสนอผ่านช่องทางต่างๆ ไม่ซ้ำสื่อ โดยเฉพาะภาพยนตร์หลายเรื่องที่แสดงภาพหายนะและอุปบัติการณืเลวร้ายที่เราต่างภาวนาขออย่าให้เกิดขึ้น ณ เวลานั้นมีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์มากมายชี้ชัดว่านี่คือช่วงเวลาวิกฤตของโลก วันที่โลกขาดสมดุลทางธรรมชาติสรรพสิ่งจะไม่อาจดำรงอยู่ แต่หากมนุษย์ไร้ซึ่งสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจจะดำรงอยู่ได้โดยวิธีใด ชายคนหนึ่งพูดถึงวันที่โลกไม่มีพุทธศาสนาแด่ชาวพุทธผ่านงานศิลปะ...

คือนนท์ ชัยช่อฟ้า ชายที่เราพูดถึงจบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่ภาควิชาการสื่อสารมวลชนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศิลปะและการออกแบบแห่งเกียวโต (Kyoto University of Art and Design) คว้าปริญญา M.A. Art Expression ด้วยทุนจาก Japan Student Service Organization (JASSO) ซึ่งเขาตัวบอกเองว่าเป็นคนไทยคนแรกและคนเดียวที่ได้เรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ เนื่องจาก

คนไทยอื่นเลือกไปมหาวิทยาลัยในเมืองหลวงทั้งหมด

ศิลปินไทยที่ข้ามฟ้าไปทำงานในแดนปลาดิบคนนี้ ยกแนวคิดเรื่องราวตำนานทางพระพุทธศาสนามานำเสนอเป็นเรื่องราวในยุคก่อนจะมีพระพุทธเจ้ามาจุติบนโลกมนุษย์ ซึ่งขณะนั้นโลกเต็มไปด้วยความวุ่นวายแล้วความยุ่งเหยิง ต่างๆ ค่อยคลี่คลาย โดยเล่าเรื่องเกี่ยวกับวันเวลา

ที่ศาสนาพุทธยุคเราหมดลง (ซึ่งว่ากันว่าเกิดขึ้นในอีก ราวๆ สองพันห้าร้อยปีต่อจากนี้)

โดยช่วงนั้นมีชื่อเรียกขานว่า "พุทธันดร" ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ว่าแวนจากการมีศาสนาพุทธ... ไม่มีแม้แต่คำสอนรูปเคารพแด่มนุษย์ชาติก็ยังอยู่ ผลงานชุดนี้เป็นซีรีส์ภาพบอกถึงช่วงเวลาแรกๆ ที่ศาสนาพุทธยุคเราหมดลงแล้วจะมีคน

มาสั่งสมบารมีลงมาเกิดเพื่อบำเพ็ญเพียร และจะมีปรากฏการณ์ต่างๆ เกิดขึ้น เขาให้เหตุผลประกอบการสร้างสรรค์ว่า แรงศรัทธาในพุทธศาสนาหนุนให้เขาอยากสร้างงาน Visual ที่เป็นพุทธศิลป์ แต่มีแรงบันดาลใจเห็นจึงหันมาใช้เทคนิคที่ถนัดได้แก่การถ่ายภาพ โดยงานชุดนี้เป็น การรวมภาพถ่ายหลายภาพจากหลากหลายสถานที่มาตัดแปลงเพิ่มพื้นผิวโดยใช้เทคนิคการเพ้นท์ จากนั้นนำทุกอย่างมาสแกนและทำการตกแต่งตัดต่ออีกย้ายร่อนทับด้วยคอมพิวเตอร์แล้วปริ้นท์ออกมาและจะเขียนทับลงบนชิ้นงานที่ปริ้นท์อีกทีเนื่องจากต้องการให้งานมีความเป็นออร์จินอล แต่ด้วยงานดิจิทัลทำให้การปริ้นท์แต่ละครั้งจะได้งานที่ไม่มีความแตกต่างกันเขาจึงใส่รายละเอียดเพิ่มเติมในของค่าแปลควิดบนภาพ ขณะนี้

ศิลปินที่กำลังทุ่มเทพัฒนาตัวเองให้มีความคล่องตัวมากขึ้นและมีผลงานจะจัดแสดงงานที่ประเทศไต้หวันในช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2553

"ก่อนจะมาเป็นแต่ละชิ้นงานผมศึกษาก่อนว่าแต่ละชาติ เช่น ญี่ปุ่น จีน มีมุมมองเรื่องราวด้านศาสนาพุทธแตกต่างกันอย่างไรแต่แนวคิดและคำสอนที่ยึดเป็นแนวทางหลักยังเป็นการนำเสนอของพระเถรจารย์และปราชญ์ไทย ส่วนตัวแล้วผมผูกพันกับหลวงพ่อดำมาตั้งแต่เด็ก หนังสือที่มีอยู่ข้างตัวตอนนี้ก็มีไตรภูมิเวอร์ชันหลวงพ่อดำและก็มีหนังสือชาติพันธุ์พระพุทธรูปของ เขมรนั่นแหละ ไตรภูมิพระร่วงเวอร์ชันคลาสสิกของพระยาสิทธิ นอกจากนั้นเป็นเอกสารที่ขี้อร่อยจากหลายๆ ที่รวบรวมไว้ ก่อนมาญี่ปุ่นรวมไปถึงมีกระตุ๋นในห้องลานธรรม pantip.com เป็นบางคลังอีกเล่มที่เรียกได้ว่าถูกใจมากคือรอกอุทุพระไตรปิฎก แต่จำคนเขียนไม่ได้และถือไปอ่านหลายที่จนเดี๋ยวนี้หนังสืออยู่ในมือ"

จิรภา ปิตาवरณ โทร:081-952-7579

ทุกข์เมื่อไรก็แะมา ...โทษมรณพุทธศิลป์

เรื่อง/ภาพ ภัทธพล ประสิทธิ์

ในยามมีทุกข์ คุณนึกถึงใคร?

คำตอบที่ได้จากคนส่วนใหญ่คงวนเวียนอยู่ที่
พ่อแม่ พี่น้อง หรือผู้ใกล้ชิดอื่นๆ แต่สำหรับเขา
คนนี้นับมองที่แตกต่างสะท้อนถึงหลักยึดของชีวิต

- บรรยายกายในชมรมพุทธศิลป์ฯ
(ตัวคนกลางในภาพ)

“นึกถึงธรรมะครับ”

ข้อความสั้นๆ แต่ชัดเจนจุดยืนนี้เป็น
ของเด็กหนุ่มอายุเพียงสิบสี่ นิสิต นิสิต หรือ
ที่เพื่อนเรียกขานว่า “มหาตมา” ประธานชมรมพุทธ
ศิลป์และประเพณีสโมสรนักศึกษามหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ ผู้ทุ่มเทกำลังกายใจและเวลาเพื่อหนุน
ให้คนรุ่นเดียวกันเขาได้ใกล้ชิดกับสิ่งที่เขามอง
ว่าค่าที่สุดในชีวิตคน

ความพยายามทั้งมวลแสดงออกผ่าน
หลากหลายกรรม ทั้งเรื่องไม่มรณดาอย่างการจัดงาน
สักการะพระบรมสารีริกธาตุการจัดสร้างพระพุทธรูป
ดอกลานเนื่องในโอกาสครบรอบ 45 ปีของ
ชมรมไปจนถึงกิจกรรมที่สร้างโอกาสให้เพื่อน
นักศึกษาเข้าถึงการทรมานได้ง่ายขึ้น อย่างการจัด
ตักบาตรทุกวันพุธ และอีกหลายกิจกรรมเพื่อการ
แลกเปลี่ยนศึกษารวมและเผยแพร่ไปยังนักศึกษา
ในมหาวิทยาลัย

“มีคนถามผมเยอะครับว่าอายุเท่านี้
ทำไมสนใจพุทธศาสนา... เป็นเพราะผมทุกข์
มันครับ” ตัวพูดติดตลกอย่างอารมณ์ดีตามสไตล์

“ถ้าชีวิตเรามีแต่สุขไม่ต้องพบความ
ทุกข์เลย ก็คงไม่จำเป็นต้องศึกษารวมะ แต่ความ
เป็นจริงมันไม่ใช่ ตั้งแต่เกิดเราก็ทุกข์แล้ว ถ้าไม่
เริ่มตอนนี้จะรอให้ตัวเราเผชิญทุกข์อีกกี่เมื่อ
ไหร่ ถ้าโลกนี้ไม่มีธรรมะคนคนลำบากก็มากกว่านี้
ผมจึงอยากให้ทุกคนมีหลักธรรมประจำใจ อย่าง
น้อยเมื่อทุกข์ก็มีธรรมะเป็นเพื่อน”

ตัวผาบออกทุกข์ความทุกข์เมื่อไหร่ก็แะมา
เพราะชมรมพุทธศิลป์นั้นมรณธรรมะที่ทุกคนยก
ไปประจำหัวใจได้เสมอ

ใครสร้าง พระพุทธรูปองค์แรก ?

เรื่อง มหาบัวรณ

สำหรับประเด็นเรื่องที่มาของพระพุทธรูปองค์แรกมีหลายตำรา และหลายแนวคิดซึ่งเป็นปริศนาที่ใครหลายคนยังต้องการหาคำตอบ เพราะว่าแม้แต่ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชซึ่งเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการสนับสนุนพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดียก็ยังไม่ปรากฏว่ามีการสร้างพระพุทธรูปแต่อย่างใด กลับมีเพียงสัญลักษณ์ที่ทำเป็นรูปแทนพระพุทธรูเจ้า เช่นตอนออกผนวชโคตลิกเป็นรูปม้ากัณฐกะมีอัครกั้นตอนตรัสรู้เป็นรูปต้นโพธิ์ เนื่องจากเหตุผลที่ว่าพระพุทธรูเจ้าได้ทรงตรัสห้ามมิให้มีการสร้างรูปเคารพ แต่ให้ยึดถือหลักธรรมและพระธรรมวินัยเป็นหลัก

ต่อมาสมัย ๗๐๐ ปีหลังพุทธกาล ชาวกรีกเข้ามายึดครองอินเดียได้ไม่นานนับถือพระพุทธศาสนาจึงได้สร้างรูปเคารพเพื่อเป็นตัวแทนของพระพุทธรูเจ้า ดังนั้นพระพุทธรูปในยุคแรกจึงมีรูปลักษณะออกไปทางศิลปะแบบกรีก-โรมัน คือ คิวโกง จมูกโดง พระเศียรไม่เป็นเม็ด แต่กลับเป็นเส้นเกล้าขึ้นเป็นมวยผม หน้าตาคล้ายๆ เทพของชาวกรีก เกิดเป็นศิลปะคุปตะขึ้นมา

แนวคิดที่ชาวกรีกสร้างพระพุทธรูปขึ้นมาเป็นครั้งแรกนั้นได้ถูกยอมรับกันอย่างแพร่หลายในแวดวงวิชาการ แต่ยังมีบางเชื้อเรื่องของตำนานในการสร้างพระพุทธรูป ซึ่งบางตำนานได้กล่าวไว้ว่ามีการสร้างพระพุทธรูปตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้ายังทรงมีพระชนม์อยู่ ดังความเชื่อของคนไทยภาคกลางแต่โบราณเล่ากันว่า "ในสมัยพุทธกาล ก่อนที่พระพุทธเจ้า จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพื่อโปรดพระพุทธมารดา ได้ทรงแสดงธรรมให้กับพระเจ้าปเสนทิโกศลผู้เป็นเจ้าเมืองโกศลเมื่อ พระพุทธรูเจ้าทรงแสดงธรรมเสร็จจึงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

เจ้าเมืองโกศลทรงอาลัยในพระพุทธรูองค์มากจึงสั่งให้นายช่างแกะสลักแกนไม้จันทร์เป็นรูปพระพุทธรูองค์ประดิษฐานในจุดที่พระพุทธเจ้าทรงประทับ และเมื่อพระพุทธรูองค์เสด็จกลับมายังที่เดิม พลันเกิดสิ่งอัศจรรย์ขึ้นคือพระพุทธรูปแกนจันทร์ได้เคลื่อนออกไปแล้ว

อย่างไรก็ตามแม้ยังไม่มีข้อสรุปที่แน่ชัดว่าพระพุทธรูปเริ่มต้นสร้างในสมัยใดกันแน่ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญเพราะสำหรับชาวพุทธแล้ว พระพุทธรูปนั้นได้ถูกรังสรรค์ขึ้นมาจากฐานของความเคารพ ความศรัทธา และเป็นตัวแทนขององค์พระศาสดาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงค้นพบความจริงอันประเสริฐ และหากความศรัทธาในพระองค์ยังคงอยู่ นายช่างผู้ชำนาญก็ยังคงสร้างสรรค์ศิลปะแห่งความศรัทธานี้เอาไว้คู่กับพระพุทธศาสนาสืบไป

เพื่อสันติภาพ

คนอื่น

สีอื่น

ถิ่นอื่น

บ้านอื่น

เผ่าอื่น

ชาติอื่น

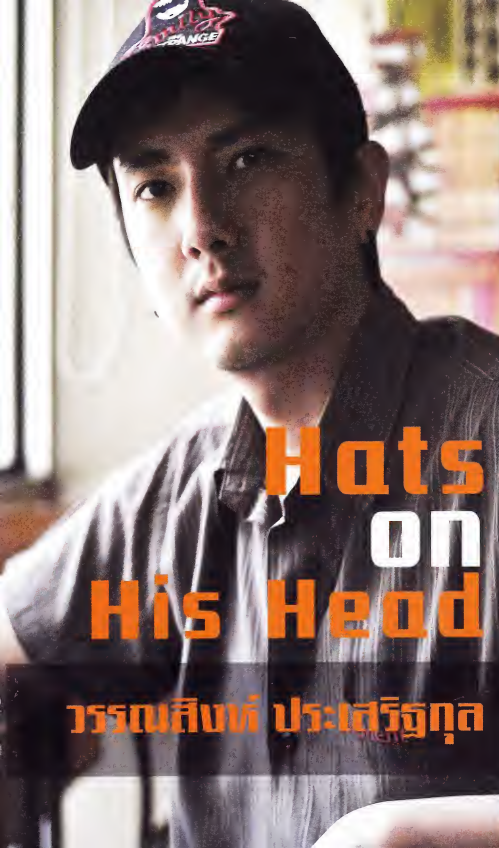
ความเชื่ออื่น

ความคิดอื่น

ความเห็นอื่น

ฉันต้องทำลายเขาเพื่อเรา จะได้อยู่ด้วยกัน... “สันติภาพ”

Hats on His Head

วรรณสิงห์ ประเสริฐกุล

เมื่อมีใครถามว่า "ทำงานเป็นอะไร" คนส่วนใหญ่มักตอบได้ทันที แต่ถ้าคุณเป็นเหมือนชายหนุ่มอายุ 25 ปีนี้ อาจต้องนั่งคิดสักครู่ก่อนตอบให้คนถาม คลายสงสัย เนื่องมาจากการมีบทบาทหลากหลายเป็นทั้งพิธีกรนักเขียน นักดนตรี และ สิ่งที่เขาดูจะภูมิใจที่สุดที่ได้เป็นคือ "นักพัฒนาสังคม"

รวมถึงสิ่งที่เขาเป็นโดยกำเนิด ก็คือเป็นลูกชายคนเล็กของสองนักเขียน เสกสรรค์ ประเสริฐกุล และ จิระนันท์ พิตรปรีชา กับบทบาทอย่างหลังนั้นดูเหมือนใครหลายคนจะบอกว่าเขามีบุญที่ได้เกิดเป็นลูกคนดังและมีโอกาสดีเข้ามามากมายในชีวิต

เขาในวันนี้ไม่ต่างอะไรจากพ่อของเขาในวัยหนุ่ม-ยังคงได้หมวกเกือบทุกครั้งที่ปรากฏตัวและแน่นอน "มุม" ฉบับนี้จะคุยถึงเรื่อง "หมวก" แต่ละใบสำหรับหลากหลายบทบาทของเขาไม่ว่าจะเป็นการเลือกหมวกการดูแลหมวกแต่ขอเว้นไว้สำหรับ "วันที่ถอดหมวก"

เรื่อง นพธร แก้วศิริคำ
ภาพ ภัทรพล ประสิทธิ์

ช่วงนี้ทำอะไรบ้าง เพราะให้เคยให้สัมภาษณ์ก็ครั้งก็ยุ่งทุกครั้ง ทำอยู่หลายอย่างทุกครั้ง

ความจริงไม่เคยยุ่งเลย (หัวเราะ) เคยมีช่วงว่างมากประมาณ 2-3 เดือน ในชีวิตแล้วรู้สึกแบบ...เบื่อไม่ไหวแล้วก็เลยได้ข้อสรุปว่าเป็นคนที่ต้องยุ่งตลอดเวลา อย่างตอนนี้ออกจากงานประจำมาชั่วคราวมาทำงานเพลง วดดนตรีชื่อ **ราโซมอน** มีแสดงหนังสือเรื่องหนึ่งชื่ออินทรีแดงแล้วก็เขียนหนังสืออยู่ และอาจจะออกหนังสือในปีี้ แล้วก็มีงานพิธีกรทั่วไป งานสารคดีเกี่ยวกับธรรมชาติ **ชื่อว่านักเดินทาง** เป็นของมูลนิธิสมเด็จพระพุทธทาสศรีบ แต่ว่าเป็นสารคดีที่พิธีกรไม่ต้องรู้เรื่องธรรมะก็ได้ (หัวเราะ)

ถ้าจะให้นิยามตัวเองว่าเป็นอะไร จะสามารถนิยามได้ไหม เป็นคนธรรมดาซึ่งตัวไม่เล็กแล้วก็ไม่ใหญ่เกินไป ก็เป็นคนที่ดีว่าสร้างความเปลี่ยนแปลงได้บ้าง ขณะเดียวกันก็ไม่ได้พิเศษกว่าชาวบ้านเขา แล้วก็เป็นคนคิดไม่ว่างซึ่งต้องทำอะไรมาทำตลอดเวลา คุณเคยให้สัมภาษณ์ว่า การที่เราทำคนเดียวพยายามออกแรงคนเดียวนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ เราต้องมีคนเยอะๆ เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรสักอย่าง

แน่นอนครับ ผมก็ทำงานพัฒนาสังคมมา 7-8 ปีแล้ว ตอนแรกๆ ก็พยายามเป็นผู้นำในการทำสิ่งต่างๆ ที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหว นำให้เกิดการเรียกร้อง แต่ก็ได้ข้อสรุปว่า เวลาเราเป็นตัวนำคนเดียวแล้วไม่ฟังความคิดเห็นอื่น ไม่ได้เอาคนอื่นมาร่วมใน process เลย สุดท้ายคนที่ได้จริง ๆ คือเราคนเดียว คือ อาจจะมีความชื่นชมบ้าง ได้ความรู้สึกภูมิใจกับตัวเอง

ส่วนหนึ่งเพราะว่ามีอิทธิพลหรือเปล่า

ในตอนนั้นเข้ครับ ก็คือมันไม่ได้อิทธิพลแต่แรก แต่เพราะทำอะไรสำเร็จหลาย ๆ อย่างก็เลยไปเติมเต็มอดีต ทำให้เป็นการเสพติดไป กับเรื่องของการทำงานดังนั้นก็กลายเป็นการเสริมอดีตให้ตัวเองไป ผมใช้เวลาประมาณ 2-3 ปี ก็ตระหนักได้เริ่มรู้ตัวว่ามันไม่ใช่หนทางที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงแล้ว อาจจะเป็นหนทางนำไปสู่ความโด่งดัง ความเป็นอมตะหลังจากตายไป แต่ว่ามัน

ไม่ใช่หนทางนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสังคม ผมก็ตระหนักได้ ก็เริ่มหันมาสู่ดูทางอื่น คือมาถึงตรงนั้นผมเชื่อว่าโลกไม่ต้องก้าวผู้นำ แต่ต้องการพื้นที่ให้คนทุกคนมาร่วมกันได้มากกว่า แต่คำตอบว่าพื้นที่นั้นจะเข้าถึงได้ตรงนั้นมันจะเป็นอะไรกันแน่ที่จะมาร่วม มาร่วมมีโอกาได้จริง ๆ ก็ยังเป็นคำตอบที่ยากอยู่ก็พยายามหาหนทางต่อไป

ตอนนี้เราโซมอนเป็นอย่างไรบ้าง

ก็อัลบั้มแรกเสร็จไปแล้ว ออกวางขายประมาณเมื่อสองเดือนที่แล้ว แต่มันเป็นวงอินดี้จะครับ ก็เลยค่อย ๆ ขึ้นไป เพลงที่ส่งไปก็ขึ้นชาร์ตในแต่เดี๋ยวคือค่อนข้างดี ตำแหน่งก็สูงก็ดีกว่าเปิดตัวได้ แต่ว่ามันไม่ใช่สไตล์แบบวงมิกซ์มรอนเดียแบบป๊อปสตาร์โซมอนอะ มันก็ค่อนข้าง ๆ สร้างชื่อเสียงไปเรื่อย ๆ ต่อไป ตอนนั้นก็เพิ่งออกมาได้สองเดือนได้ขนาดนี้ก็ค่อนข้างพอใจเพราะมีคนพูดถึงค่อนข้างเยอะเหมือนกัน เพราะว่าแนวดนตรีที่เราทำมันก็ค่อนข้างแปลกนิดนึง ทำออกมามันก็จะให้มันต่างจากคนอื่นได้ คือมีข้อจำกัดด้วย มันอาจจะไม่ได้ดังตามอะไร แต่ว่าเราอยากทำเพลงที่ไม่มีใครทำมาก่อน แล้วก็คิดว่าตอบโจทย์ตรงนั้นกับตัวเองได้ดี

เห็นว่าคุณวรรณสิงห์ชอบทำอะไรหลาย ๆ อย่าง

ชอบสิ่งแปลกใหม่ แต่ไม่ได้อยากดัง คือ แค่อยากทำ

ถ้าพูดอย่างหลังตัวเองมันน่าจะครับ คือผมเองมีโอกาที่จะใช้ชีวิตอย่างสบายแล้วก็เข้ามาความโด่งดังเยอะมาก มีโอกาที่จะไปทำสิ่งต่าง ๆ ที่รู้สึกว่าแล้วตั้งแต่นั้น และได้ดังก็เยอะมาก ๆ แน่แน่นอน แต่ก็พยายามปฏิเสธมาตลอด เนื่องจากผมเชื่อว่า ความฉาบฉวยนั้นราคาสูงกว่าเงินที่ล้านกิตา ถ้าเราใช้ชีวิตอย่างฉาบฉวยเมื่อไร ผมคิดว่าผมเสียมากกว่าเงินหลายล้าน ก็เลยพยายามปฏิเสธเรื่อยมา แต่ว่าแน่นอนมันก็เป็นเรื่องยากเหมือนกัน เพราะว่าวิถีชีวิตอย่างนั้นมันเสนอเงินตราให้เยอะมากก็เลยภูมิใจที่ปฏิเสธมาได้ตลอด เพราะว่าถ้าอยากดังนั้นผมทำอย่างอื่นไปนานแล้ว ตอนนี้ที่ผมทำเพราะอยากทำแค่นั้นเอง บางอย่างคำว่าเพลงมันอาจจะเพลงเหมือนกัน เป็นป๊อปสตาร์ไปร้องเพลงแต่เรา

มุขส่วนตัว

ก็เลือกทำในรูปแบบในวิถีทางที่เป็นเรา อย่าเรียกว่ามีเกียรติมีศักดิ์ศรีเลย เรียกว่าเรารักและเราชอบมากกว่าจริง ๆ ใช้ชีวิตมาตลอดก็คือ อยากทำอะไรก็ทำ ชอบอะไรก็ทำก็แค่นั้นเองแล้วถ้ามันมีชื่อเสียงตามมาหลังจากนั้นก็ไม่ว่าเป็นเพราะพ่อแม่ (คุณเสกสรรค์ ประเสริฐกุล-จิระนันท์ พิตรปรีชา หรือเป็นเพราะตัวเราเอง แต่ว่าเราก็เอนจอยกับสิ่งที่เราทำไป การที่มีชื่อเสียงมันก็เป็นเรื่องดีเพราะว่ามันก็มีโอกาสให้เราทำในสิ่งต่าง ๆ ที่เราอยากทำมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็แค่นั้นเอง

คือทำทุกอย่างเพราะชอบไม่ได้ทำเพราะเหมือนวัยรุ่นบางคนบอกว่าต้องแปลกต้องแนว ต้องไม่เหมือนใคร ต้องขบถ

ก็ความไม่เหมือนใคร หรือความขบถแบบภายนอกนั้นเช่น ใส่เสื้อผ้าไม่เหมือนคนอื่นมันก็เป็นเรื่องเปลี่ยนนอก ซึ่งตอนเด็ก ๆ

ก็เคยเป็นตอนอายุ 16-17 ตอนนั้นเวลาที่ผ่านมา เราก็ได้ขี้ใจไม่ได้นสนใจอะไรเรื่องพวกนั้นอีกแล้ว ใส่เสื้อแทบจะซ้ำกัน อาทิตยหนึ่งใส่เสร็จแล้วก็อาทิตยต่อไปก็วนกลับมาตัวเดิมอะไรอย่างนี้ละ หรือว่าเรื่องเปลี่ยนนอกที่มาระบากว่า ผมไม่เหมือนคนอื่นก็ไม่ได้ทำ

แต่ว่าสิ่งที่อยากทำจริง ๆ ก็คือผลงานที่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นงานเขียน ในงานเพลงก็ตาม แต่ว่าคือถามว่าตอนนี้ตั้งใจไหมไม่เหมือนคนอื่นใหม่ ไม่แต่ว่ามันไม่ได้เกิดจากการอยากดิ้นท์หรืออะไร แต่ว่าเราชอบเพลงแนวที่ไม่เหมือนคนอื่นเรารู้สึกว่ามันมีคนทำออกมาสักที แล้วก็วงดนตรีสมัยนั้นมันก็เยอะใช่ไหม ถ้าหากมาคล้าย ๆ กันมันก็ไม่มีใครสนใจอยู่แล้ว เราก็เลือกที่จะทำแนวเพลงที่คนฟังไม่น่าจะจวงกว้าง มากแต่ถ้าเขาฟังของเขาแล้วเขาจะรักเรามาก เพราะว่าไม่มีวงอื่นทำแบบนี้อีกเลยถ้าเราชอบของเราละ

ทำมาตั้งแต่พิธีกร องค์กรพัฒนาสังคม งานเขียน งานเพลง ให้ความสำคัญไหนที่จะยึดเป็นหลักไหน

ตอนนั้นงานแสดงเข้ามาอีกก็เลยรู้สึกเบื่อ ๆ เหมือนกัน คือมันเป็นชีวิตที่เราไม่ได้เลือก มันเป็นโอกาสที่เสนอตัวเองเข้ามาแล้วผมรู้สึกว่ามันเป็นคนตัวเล็ก ๆ ซึ่งมีโอกาสเหล่านั้นขึ้นมา ซึ่งเป็น

อีกตั้งเยอะที่อยากทำกันแต่ทำไม่ได้ทำ เพลงอาจจะเป็นเรื่องที่สุ่มมาตั้งแต่แรก พยายามหาโอกาสให้ตัวเอง แต่ว่าเรื่องอื่นเหมือนกับแบบว่าอายุดี ๆ ก็มีคนที่ขยับยื่นโอกาสมาให้ว่าเขียนหนังสือไหม เล่นหนังใหม่ ทำรายการใหม่ก็เลยไม่ยาก ปฏิเสธมัน ถ้ามันเป็นเรื่องที่ไม่จบบ่อย ไม่ใช่เรื่องที่ทำแบบเดียวแล้วได้เงินเยอะ แต่เป็นเรื่องที่ต้องลงแรง ลงใจกับมันจริง ๆ แล้วก็ถ้าเราเลิกสนุกกับมัน ก็อยากจะทำใหม่ต่างว่าชีวิตตัวเองที่ผ่านมาก็ไม่ได้ไปบังคับพวกมาลัยอะไรมัน คือ แทนที่ชีวิตเราจะเดินเส้นตรงในการมุ่งไปด้านใดด้านหนึ่งแต่ว่าชีวิตตั้งแต่เด็กจนโต เป็นวงกลมซึ่งออกไปทุกทางพร้อม ๆ กัน อาจจะไม่ได้ไปสู่ทางใดทางหนึ่ง แต่ก็เหมือนคล้าย ๆ ว่าได้ไปทุกทาง แล้วก็ได้เรียนรู้หลาย ๆ อย่างพร้อม ๆ กัน แต่ว่าไม่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางซึ่งรู้ตัวว่าคนอื่นไม่รู้ แต่ว่าเราก็ไม่ได้รู้สึกขัดแย้งกับตัวเองในตรงนี้ เรารู้สึกว่าพอใจกับมันด้วยซ้ำว่าก็โชคดีแล้วที่ได้ทำอย่างนี้ แล้วก็เอนจอยชีวิตการทำสิ่งเหล่านี้

สิ่งที่ทำมาทั้งหมด ชอบอะไรมากที่สุด

ชอบทุกอย่าง ก็เหมือนอย่างที่คุณว่า ไม่ชอบก็ไม่ได้ทำ แล้วถ้ามันไหนทำแล้วไม่ชอบก็เลิกทำ ถ้ายังทำอยู่ก็แปลว่าชอบ แต่ว่าที่ไม่ชอบก็คือ ไม่ชอบทำอะไรเหมือนเดิมนาน ๆ ก็ต้องมีช่วงที่ผลัดเปลี่ยนชีวิตไปทำอะไรหลาย ๆ อย่างจนไม่วนมาบ้าง เพื่อไม่ให้มันหลายรสชาติติดนิ่ง แต่ว่าทราบได้ที่มีโอกาสทำแบบนี้อยุ่ก็ถือว่าโชคดีที่ได้เขียนไปเรียนมาหลายคนก็ต้องอยู่ตรงนั้นไปเรื่อย ๆ อย่างที่บอกผมก็ไม่อยากปฏิเสธโอกาสที่เข้ามา ก็ลองทำดู

ย้อนกลับไปที่ตอนนั้นทำไมถึงเลือกเข้ามาทำองค์กรพัฒนาสังคม

ตอนแรก ๆ ผมก็เริ่มจากงานอาสาสมัคร งานรณรงค์อะไรอย่างนี้ งานไหนสักก็เคยทำกันมาตั้งแต่แม่หาลัยแล้ว มันตั้งแต่ตอนวัยรุ่นตอน 16-17 ซึ่งไปอยู่เมืองนอกมา มีความรู้สึกว่ายากลำบากมาเปลี่ยนแปลงบ้านเมืองในบางทาง ตอนแรกไม่ได้อยากเป็นคนดี

ไม่ได้ใช้เรื่องบุญ บาป ออกาท่าบุญอะไร แต่วิสัยว่าตอนนั้นก็เชื่อว่าตัวเองไม่ได้เลิกละในสามารถสร้างอะไรได้เลย ก็เลยมีความเชื่อมั่นเต็มที่ว่าจะกลับมามีชีวิตใหม่ได้โดยง่าย อย่าง แล้วยังเป็นลูกตลกแก่ก็เลยมีคนสนใจบอกว่าลูกไม่ได้นั่น คือตอนนั้นมันยังเด็กอยู่ เรายังเอาแรงนั้นมาสร้างความฮึกเหิมแล้วก็ยึดตัวให้ตัวเอง ในบางมุมก็เลยกลับมาเลยยึดตรีนี้นี่คือสิ่งที่ฉันเป็นฉันจะทำสิ่งนี้ไปเรื่อยๆ แล้วก็เริ่มต้นมา ตอนแรกเกิดความท้อแท้ท้อถอยแล้วอีกแห่งก็คือความโกรธ โกรธที่คนอื่นมาว่าเราว่าประเทศเรา แต่ว่าพอเวลาผ่านไปเรื่อยๆ มันก็กลายเป็นความเครียดมากกว่า ซึ่งมันก็เป็นเรื่องดี แทนที่เราจะมาก่อในสิ่งที่แย่เรามาเครียดในสิ่งดีๆ อย่างการสร้างสิ่งดีๆ มากกว่า จากนั้นเดิมมันเริ่มเสริมฮึดตื้อ เราก็รู้สึกว่ แทนที่เราจะมาทำงานหนักขึ้นเพื่อเสริมฮึดตื้อตัวเอง ดูหาโอกาสไหนคนอื่นได้ทำด้วยอีกเป็นร้อยเป็นพันคน ไม่ได้ทำหรอก จะได้เกิดพลังซึ่งยิ่งใหญ่จริงๆ มากกว่าเราคนเดียวซึ่งมาพูดๆ อยู่ทุกวัน ถ้าจะถามว่าทำไมไม่เลิกมาทำงานนี้มาถึงเวลาที่เราก็ตอบไม่ได้แล้วเหมือนกันว่าทำไม แต่เหมือนที่บอกว่าเหตุผลตอนแรกกับเหตุผลตอนนี้มันคนละอย่างกันเลย แต่ว่า ณ ปัจจุบันมันลงหยุดทำไปพักหนึ่งเดี๋ยวจะกลับไปทำใหม่ ต้องวนไปวนมาชนิดนี้เดียวหมดแรง

จัดเวลาในงานที่ทำอย่างไร ระหว่างงานองค์พัฒนาลักษณ์กับงานที่อยากทำ

ผมเป็นคนที่ไม่ค่อยมีเวลาว่างแล้วครับ คืออยากทำหลายๆ อย่าง ในหนึ่งวันถ้าพูดเรื่องรวมๆ กันแล้วเป็นความรอนรน ซึ่งไม่ควรทำไร แต่ว่าอายุยังเท่านี้ก็ยังเลยให้อยู่ตัวเองได้ว่า เออ ความไฟแรงมันยังไม่ลดลงทั้งนี้ก็ได้ แต่รู้แหละว่าพอแก่ตัวไปก็ต้องลดลงหน่อย ต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง หรือใจสงบลงบ้าง แล้วตอนนี้ความสงบในใจมันยังไม่ค่อยมีเท่าไรยังอยากทำงานในหน้าที่ตลอดเวลา เพราะมันถามว่าจัดเวลาอย่างไร ผมเคยเป็นด้วยอย่างเรื่องนี้ไม่ได้ เพราะผมเป็นคนที่สุดโต่งไปนิดหนึ่ง คือ งาน งาน งาน งานหมดเลยทำทุกอย่างพร้อมกัน แล้วพยายามตั้งใจทำทุกอย่างให้ดีที่สุดท้าย

เวลาพักผ่อน เวลาส่วนตัวก็จะน้อยไป หลายๆ คนอาจจะมึนหัวอยู่อย่างนี้ไม่ได้ เพราะว่ารู้สึกว่ามันหนักไป แต่ผมกลับมีชีวิตโดยที่มันหนักน้อยกว่านี้ไม่ได้ ซึ่งก็เป็นความแปลกอีกแบบหนึ่ง คือผมก็ตระหนักอยู่ว่าตัวเองแปลกในเรื่องนี้ แล้วก็พยายามถามตัวเองว่าทำไมเป็นอย่างนี้ มันเป็นเพราะการเลี้ยงดู หรือเปล่า เราก็ไม่รู้เหมือนกัน เป็นเพราะเกิดมาเป็นอย่างนี้มากกว่าก็เลยรู้สึกว่ต้องแออัดที่ตลอดเวลา แต่บางเรื่องมันก็ทำพร้อมกันได้เช่น งานพัฒนาสังคมก็ทำให้เรามีเรื่องกลับมาเขียนหนังสือได้ก็มักก็เสริมซึ่งกันและกัน พอเขียนหนังสือเสร็จก็ช่วยทำให้เขียนเพลงได้ดีขึ้นด้วย แล้วก็ประสบการณ์ในการเขียนเพลงก็เกิดจากเรื่องราวจริงสังคมต่างๆ คือมันก็เสริมกัน

คุณค่าทุกอย่างเป็นงาน แต่เป็นงานที่คุณสนุกกับมันไม่ได้ แยกว่างานเป็นงานที่เป็นรูทีนน่าเบื่อแต่งานเพลงเป็นสิ่งที่สนุกที่จะทำ

งานเพลงอยากทำมากๆ นะใช่ อย่างงานเขียนนี่ก็ชอบ แต่คือเขียนมา 7 - 8 ปีแล้ว ช่วงนี้มีมันเป็นคอสถัมทุกเดือนจนมันกลายเป็น routine ที่ทุกเดือนต้องลงนะ จนตอนนี้ผมต้องงอมปิดคอลัมน์ทุกอันทั้งแล้ว แล้วก็กลับมาตั้งใจสร้างงานซึ่งที่จริงๆ ทำแล้วสนุกกับมันจริงๆ แทนที่จะเป็นคนลั่นซึ่งทำทุกครั้งที่มืดหน้าโล่งมาถึงซึ่งก็จะส่งเขาไปประจำ อย่างงานพัฒนาลักษณ์เป็นสิ่งที่ผมเอาหมุดตอกเอาไว้ว่า ไม่ว่าจะเจอทางไหนจะกลับมาตรงนั้นเสมอ ก็ในแง่หนึ่งเราสนุกกับมันด้วย ไม่ใช่ว่าไม่สนุก คือสนุกกับการคิดวิธีการแก้ปัญหาแปลกๆ ใหม่ๆ แต่ในอีกแง่หนึ่งผมก็รู้สึกว่ามันเป็นหน้าที่ทางจิตวิญญาณของเรา คือหนึ่งเราทำเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลง สร้างสิ่งที่ดี สองคือทำเพื่อชำระจิตใจตัวเองไปเรื่อยๆ คือให้รู้สึกว่ามีคามหมายในชีวิตนี้ หลายๆ อย่างทำแล้วก็รู้สึกว่ได้เติมเต็มมีความหมาย แต่ก็รู้สึกว่ เราไม่สามารถทำสิ่งนี้ไปทั้งชีวิตได้ เช่นทำเพลงก็รู้สึกว่ทำได้แค่ช่วงนี้ ช่วงหนุ่มๆ พอแก่ไปมาออกเทปเล่นดนตรีมันก็ใช้ได้แล้ว

บุณส์ส่วนตัว

แล้วต่อไปยังคงวางหมุดไว้ว่าจะทำงานพัฒนาสังคมต่อไป
ทั้งชีวิตครับ งานพัฒนาสังคมนี่จริง ๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ทำถึงวัน
หนึ่งแล้วจะบอกວ່າฉันสำเร็จแล้วได้ มันก็ยังเป็นเรื่องที่ยาก

เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ไม่ว่าสังคมจะอยู่ยุคไหนก็ตาม เกี่ยวกับ
ผมแก่ กรุงเทพฯ อาจจะเป็นลายเส้นเกาะก็ได้ แล้วก็เลยไปเรื่อยๆ
ก็ต้องมานั่งคิดการแก้ปัญหาแบบใหม่ก็รอดูเวลาต่อไป ครอบครั
วยังมีแรง มีความคิดอยู่ ผมก็อยากทำไปเรื่อยๆ แต่ทั้งนี้ ทั้งนั้น
ผมก็ไม่ได้ทำคนเดียว ผมก็ไม่ได้สร้างสัญญาณต่อสังคมว่าผมเอา
เงินออกมาแล้วจะต้องทำอะไรอย่างนี้ มันก็คือทางเลือกของเรา
ตรงนั้น แล้วว่าวันหนึ่งผมรู้สึกว่ามันก็ถึงที่ผมเป็นแล้ว ก็ต้องยินดี
ที่จะเดินจากมันออกมา แต่ว่าตอนนี้ก็ยังมีความ passion มีความรัก
ในการทำสิ่งเหล่านี้อยู่ ก็ทำต่อไป

**ทำงานมานานขนาดนี้ไม่มีปัญหาชีวิตส่วนตัวบ้างไหมเช่นเรื่อง
ความรัก**

ก็เคยมีก่อนหน้านี้นึกกับใครไม่ยึดสักคน เพราะเขารับเราไม่ได้
เราบ้างานมาก ก็ทะเลาะกันบ้าง แต่ว่าสุดท้ายก็มาเจอคนหนึ่ง
ซึ่งทนเราได้ทุกอย่าง ตอนแรกๆ ผมก็ไม่ได้จริงจังอะไรกับเขา
จนเขาบอกพวกเราจะโต ผมก็เลยโอเคตอนนี้แหละซึ่งจะอยู่ไปได้อีก
ชีวิตกับเรา ก็เลยเป็นความสัมพันธ์ที่ลงตัว คิดว่าคนนี้จะแต่งงาน
อยู่กับไปจนตาย มันเป็นความรักที่เรียบง่ายไม่โลดโผนแล้วก็
ไม่มีปัญหาอะไรมากมาย

**คือจะบอกว่าก่อนนี้จำเป็นต้องเลือกระหว่างคนที่รักกับเรื่อง
งาน**

เมื่อก่อน ถ้าไม่ใช้คนนี้เขาก็จะเสนอทางเลือกมาว่า ฉันหรืองาน
แล้วเราก็จะแบบเลือก “งาน” แล้วผู้หญิงคนนั้นจะทนได้ก็รู้สึก
ว่าเขาคิดมากที่เจอคนๆ นี้ ผมก็เลยแบบว่าไม่คิดเรื่องก็ไปคิดเรื่อง
อะไรที่มันคือไม่ใช่เขาไม่มีนิสัยผู้ชาย ผมก็มองเหมือนกัน แต่ว่า
ผมกลัวเสียเขาไป ก็เลยไม่ยอมทำอะไรเพื่อให้เกิดความเสี่ยงตรงนั้น
เด็ดขาด สัก 1 เปอร์เซ็นต์ก็ไม่เอา

เขาไม่ได้มาเรียกร้องอะไร

โอ๊ย เขาเป็นคนไม่เรียกร้องอะไรเลยครับ บางครั้งแบบว่าจ่อย ๆ
ค่อยๆ ขำ แบบว่าเราไม่ว่า แทนที่เขาจะถามว่าทำไมไม่ว่าเขาก็

จ่อยแบบว่า ฉันจะไม่ยึดหรือเรียกร้องอะไรได้ ซึ่งความจริงทำให้เรา
รู้สึกผิดจนแบบว่า โอเคฉันนี่ไม่ทำงานก็ได้นะ

**เคยคิดไหมว่าคุณเป็นไอดอลของใครหรือใครเป็นไอดอล
ของคุณ**

คำว่าไอดอลเนี่ย เคยมีเด็กมาถามผมว่าเป็นไอดอลเขามาบอก
แต่แทนที่เราจะรู้สึกดีแต่เรารู้สึกหนักมาก เพราะว่าเราก็เป็นคน ๆ
หนึ่งซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อเสีย คือเวลาสัมภาษณ์เขาถามอะไรมา
ก็ตอบไป แต่เราก็ไม่ได้บอกว่าปกติเราชอบเล่นเกมและซึ่กอยู่
กับบ้าน แล้วก็ชอบเล่นเกมปฏิกิริยาอ่อนตึงตึงอะไร ก็เลยไม่อยาก

ให้เขามาคาดหวัง คือผมไม่ใช่ทุกคนมันก็เป็นมนุษย์ ไม่อยากให้เขา
มามองเราว่าไม่ใช่มนุษย์ เป็นอะไรสักอย่างซึ่งมากกว่ามนุษย์ ใน
แง่หนึ่งก็ภูมิใจนะที่เขามองเราดี ๆ แต่ว่าในแง่หนึ่งมันก็หนักแล้วก็
เกรงว่าเขาผิดหวัง ในส่วนที่ด้วยไม่ได้มองใครเป็นไอดอลเพราะไม่
อยากเอาภาระนี้ไปแบงใส่หลังใคร คือก็มีคนที่ชื่นชมแต่ไม่ยอก
ยกเขาเป็นไอดอลสักทาง ถ้าเขาไปไกลเขารู้จัก เนี่ยเขาต้องมีความ
ซึ่งเราไม่เคยเห็นมาก่อนคนทุกคนมีอยู่แล้ว แตกต่าง

ว่าเคยมองตัวเองเป็นไอดอลไหม แน่นอนว่าไม่เคยอยู่แล้ว แล้วก็รู้สึกว่าการจะมีชื่อเสียงก็ต้องปรับปรุงอยู่ตลอดเวลาพยายามวิจารณ์ตัวเองตลอดเวลา พยายามตัวเองก็ให้อยู่กับตัวเองตลอดเวลา เพราะฉะนั้นก็เลยใช้ชีวิตโดยพยายามเอาความหนักหน่วงหนักหน่วงนี้ออกแล้วก็พยายามคิดว่าสิ่งที่เราทำถึงแม้มีคนชื่นชมชื่นชม แต่เราทำเพราะเราเลือกเอง ไม่ได้ทำเพราะความคาดหวัง

อย่างคุณพอเป็นไอดอลหรือเปล่า

พอก็เป็นคนที่ชื่นชมครับ แต่พอก็เป็นคนแล้วก็มีอยู่ตลอดเวลา ๗ คน ทุกคนเวลาอยู่ใกล้ก็เห็นทุกคน มันไม่มีคนไหนหรอกที่อยู่ไกล เห็นทุกคนแล้วยังเป็นแบบ โธ่ พอเพราะจะมีคนบางคนในโลกแล้วไม่เคยเจอ เพราะฉะนั้นก็เป็นคนที่ชื่นชมมาก ๆ คุณพ่อและคุณแม่ทั้งคู่ แต่ถามว่าไอดอลในทุกอย่าง ถ้าผมมีความคิดว่าไอดอลเป็นแบบอย่างในทุกทางได้เลยก็ไม่น่าจะมี เพราะว่าการอย่างของพ่อของแม่ผมก็เลือกด้านที่ชื่นชมพวกทานานา เรียนรู้อะไร แล้วหลาย ๆ ด้านที่เราเห็นต่างกับบางเราก็เก็บสงวนไว้แค่ในใจเอง เราก็ไม่ได้ชื่นชมแค่พ่อแม่ เราก็ชื่นชมหลาย ๆ คน แต่เอาไม่พยายามเอาคำว่าไอดอลไปแบบใส่หลังซะทีเดียวเขาจะหนัก ก้าวแค่นั้นเองเพราะเราก็เคยหนักมาแล้ว บางครั้งเรารู้ตัวว่าอันอะไรที่เราเห็นเราเป็นไอดอลมาเจอตัวจริงก็รู้สึกแบบว่า เฮ้ยไม่ใช่สินะว่าเราก็ มีตัวตนเขาผิดหวังที่เราที่เคยไป

เรื่องนี้เป็นจริง ๆ ไชไหม

ก็มี คือเขาอ่านบทสัมภาษณ์ก็เห็นว่าเราเป็นคนจริงจะอะไรตลอดเวลา แต่เจอตัวจริงเขาก็ต้องลงมุกปัญญาคืออะไรทั้งนั้น แล้วมันก็จริงจริงเวลาที่ควรจริงจังเท่านั้น เขาก็เลยรู้สึกทำไมไฉนมันถึงต้องจ้ง นั่นแหละก็ไม่ใช่เขาเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อไปตรงกับความคิดหวังอย่างอื่น แต่อีกแง่หนึ่งเวลามีคนคิดหวังกับเรา เราก็ต้องเสียใจเป็นธรรมดาซึ่งอันนี้ไม่ใช่ความคิดของเขามันเป็นความรู้สึกของเขา เขาก็เป็นเขาเอง แต่ว่าก็อยู่ที่ตัวเราเองก็ต้องมาเรียนรู้เพื่อที่จะอยู่กับมันได้ ทุกวันมันมีกับเขาแล้วว่าความคิดหวังมันเกิดขึ้นกับคนทุกคน แล้วผมก็ควบคุมอะไรไม่ได้ ก็ดูว่าเราไม่เอาตัวเองไปผูกกับตรงนั้นดีกว่า ก็เลยกลับมาสู่คำตอบว่าผมไม่เคย

ใครเป็นไอดอล

เคยได้ยินว่าคุณไม่ปฏิบัติศาสนกิจ

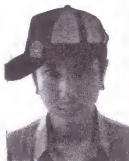
คือพิธีกรรมเข้าวัดเข้าวา สวดมนต์กับคาบอะไรไม่เคยเลย ยกเว้นไหวรพรพบุรุษซึ่งไปกับญาติๆ จะฉันจะไทยเราก็ไปหมดตามมารยาทครอบครัว

เป็นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร

ก็ตั้งแต่เริ่มรู้สึกว่ามีเจ้าเป็น คือตอนเด็ก ๆ ใครทำอะไรเราก็ทำตาม เป็นปกติ แต่ว่าโตขึ้นมาเราก็ศึกษาศาสนาตามปรัชญาเซ็น เต่าเราก็รู้สึกได้ว่าหนึ่งคือ ศาสนาเป็นเครื่องชำระล้างจิตใจใจรู้สึกสบาย แต่ว่าในความคิดของผมมันไม่ใช่เรื่องความถูกความผิด เป็นเรื่องของความสบายใจอย่างเดียว อย่างที่สองคือการจัดหมวดหมู่ความคิดเป็นอะไรๆ เป็นสารบบสารบัญอะไรที่เราคิดว่ามีเจ้าเป็น ถ้าผมเองว่าศาสนาเป็นแบบปฏิบัติด้วยตัวซึ่งมีหลายๆข้อในโลกนี้มีรูปแบบต่างกันไป ผมเลยรู้สึกว่าผมไม่จำเป็นต้องไปผูกตายตัวอยู่กับข้อกำหนดใดๆ รู้ว่า mix and match ก็ได้ เอาทุกอย่างที่เจอมาในชีวิต รวมทุกอย่างที่ศึกษามากำหนดเป็นข้อกำหนดของตัวเองซึ่งเกิดจากประสบการณ์แล้วก็เกิดจากความที่ลงมากแล้วก็รู้สึกว่ามีเจ้าเป็นบ้างอย่างเช่นห้ามดื่มสุราเราก็รู้สึกว่ามีเจ้าเป็นหัว ก็เลยมาเป็นว่าต้องไปยึดกับกฎข้อนั้น สบู่กับน้ำไม่ใช่ศาสนาแต่มีศาสนาของตัวเองซึ่งอาจจะไปตรงกับพุทธบ้าง คริสต์บ้าง เต่าบ้างแล้วเกิดจากประสบการณ์ แล้วส่วนใหญ่จะเป็นข้อกำหนดทางความคิดมากกว่า แต่ว่าเรื่องพิธีกรรมนี้ไม่ได้ยุ่งเลยจริงๆ ข้อสรุปของผมก็คือว่าผมไม่จำเป็นต้องพึ่งศาสนาใดศาสนาหนึ่งเพื่อให้ผมรู้สึกสบายใจ ผมเอาทุกอย่างมารวมกันแล้วเป็นข้อกำหนดที่ไม่มีชื่อของมัน แต่ว่าเราๆ เรายังมีกฎเกณฑ์ของตัวเองเราอยู่ ผมจะสบายใจว่าถ้าผมมีตัวศาสนาเป็นเครื่องมือของความสบายใจผมรู้สึกว่ามันไม่จำเป็นสำหรับผม อย่างน้อยก็ในวินาที แต่โตขึ้นไปผมก็คิดเหมือนวันหนึ่งหรอก ก็ดูต่อไปว่าถ้าไปผมจะคิดอย่างไร

แล้วเวลามีปัญหา คุณจัดการอย่างไร

มีปัญหาก็คือครับ เราใช้ฮัตโตไปบางครั้งก็เล่นดนตรี แต่เพลงกิน

เหล่านายนี้ไม่ค่อยเท่าไร คือเอาความเครียดไปทำอะไรที่
สร้างสรรค์ ความทุกข์ไปแต่งเป็นเพลงนี้ไรแมนติกมากเลย
ก็เอาไปทางนั้น แลวกี่แน่นอนเราก็มีคนที่เราอยู่กับเราจะเป็นแม่
พ่อหรือว่าแฟนเราก็คุยกับเขา แต่ก็เป็นคนที่ไม่ค่อยคุยเรื่องปัญหา
ในใจกับคนอื่นมากเท่ากับหลาย ๆ คน แต่เมื่อมันไม่ไหวจริงๆ
ก็มีคนที่ไปฟังได้อยู่ เราก็รู้ตัวเหมือนกันว่าเราเป็นคนใจไม่สงบ
คือรู้สึกจะต้องทำโน่นทำนี่ ต้องตลอด แล้วก็ศาสนาบางครั้งก็ไม่เชิง
ว่าชาวัดเขาว่าทำบุญ แต่ว่าการทำให้ใจสงบก็มีความจำเป็น คิด
อยู่ว่าไม่แน่มันในอนาคตอาจจะลองหันไปด้านนี้ดู แต่ว่าถามว่าชีวิตนี้
จะสวดมนต์ด้วยความตั้งใจของตัวเองไหม อาจจะแค่เวลาคนตาย
เราก็ไม่รู้จะทำอะไรให้เขาเราก็อย่างนี้แล้วสวดมนต์ให้ ซึ่งความจริง
เราก็ไม่รู้ว่าสวดมนต์พูดว่าอะไรด้วยซ้ำ แต่เราก็ถือว่าเป็นการ
อาลัยคนที่จากไปก็แค่นั้นเอง ในความคิดของผม เป็นการแสดงให้เห็น
เห็นว่าเราแคร์คนที่เพิ่งจากไป

By No grey zone

จุดหมายระหว่างทาง

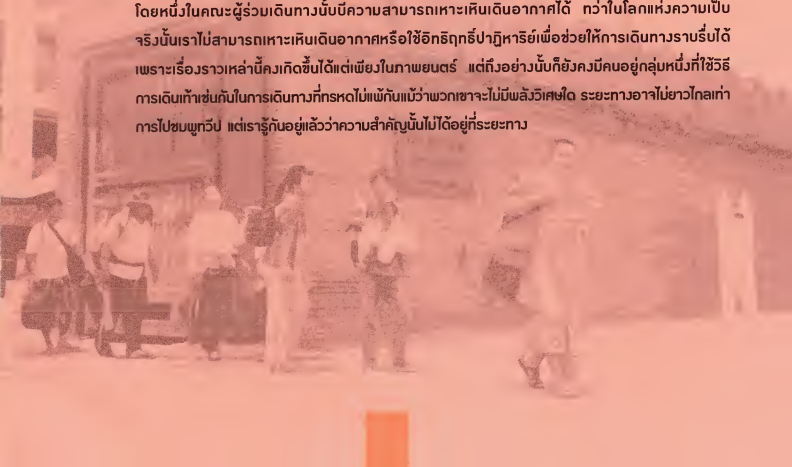
เรื่อง กองบรรณาธิการ

ภาพ สราวุธศักดิ์ วรรณวิสัยน์

กับการย่างเส้นทางธรรม

การเดินทางของคนทุกยุคสมัยต้องมีจุดหมายที่ชัดเจน แต่ในบางครั้งเส้นทางที่ตั้งเป้าไว้อาจจะไม่ใช่สิ่งที่ให้ประโยชน์ เพราะจุดหมายที่สำคัญอยู่ระหว่างการเดินทางของเรา

ทุกศตวรรษจักภาพยนตร์ที่สร้างจากวรรณกรรมจีนเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องราวของหลวงจีนหนุ่มที่ได้รับมอบหมายให้เดินทางไปชมพุทวิปเพื่ออธิษฐานพระไตรปิฎกพร้อมกับคณะเดินทาง โดยหนึ่งในคณะผู้ร่วมเดินทางนั้นมีความสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ทว่าในโลกแห่งความเป็นจริงนั้นเราไม่สามารถเหาะเหินเดินอากาศหรือใช้อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์เพื่อช่วยให้การเดินทางราบรื่นได้ เพราะเรื่องราวเหล่านี้คงเกิดขึ้นได้แต่เพียงในภาพยนตร์ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงมีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่ใช้วิธีการเดินเท้าเช่นกับการเดินทางที่ทรหดไม่แพ้กันแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีพลังพิเศษ ระยะทางอาจไม่ยาวไกลเท่าการไปชมพุทวิป แต่เรารู้กันอยู่แล้วว่าความสำคัญนั้นไม่ได้อยู่ที่ระยะทาง

ตลอดมาตามสายตรงที่ระหะพาคณล่วนใหญ่หลบลี้เข้าที่ร่มแต่ที่ลานประตูท่าแพเชียงใหม่มีคนอีกกลุ่มที่รวมกันคุดยทาทางสงบสำรวมเพื่อเตรียมตัวเตรียมใจทำในสิ่งที่ไม่ยิ่งใหญ่แต่ลึกสำคัญนั่นคือการออกเดินเท้าร่วม 700 กิโลเมตรเพื่อใช้เวลากับตัวเองบนเส้นทางแห่งความมีสติ

เมื่อได้ฤกษ์คือเวลาที่ทุกคนมาพร้อมกันคณะเดินทางใน “โครงการก้าวอย่างเห็นทางธรรม” โดยมูลนิธิหยดธรรมจึงได้เริ่มก้าวที่หนึ่งจากดินแดนล้านนามุ่งหน้าสู่จังหวัดนครปฐมถิ่นแรกที่พระพุทธศาสนาเข้าสู่ประตีสถานในประเทศไทยโดยทุกคนไม่มี

ทรัพย์สินมีค่าติดตัวแม้เงินเพียงสักบาทและมีข้อปฏิบัติที่ตกลงร่วมกันว่าจะใช้ “เท้า” นำกายสังขารจากที่หนึ่งไปสู่ทุกที่ตลอดการเดินทาง

ภาพที่ปรากฏแก่สายตาผู้พบเห็นระหว่างทางคือพระสงฆ์รูปหนึ่ง เดินนำหน้าชายหญิง 6 คน โดยในจำนวนนี้มีเด็กหนุ่มร่างใหญ่มีรอยสักเต็มตัวใช้ไม้ค้ำยันคู้และหญิงชราผมขาวโพลนใช้ร่มช่วยค้ำกายเดินกระย่องกระแยงจากภาวะเท้าตกซึ่งเป็นอาการแรกของโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง

ธนกฤต จิตฺตโมกข์ หนุ่มเรียงใหม่วัย 18 ปี ที่เคยถูกสังคมมองในฐานะเด็กดีของคนหนึ่งรู้จักกับผู้ที่เขาเรียกว่า ‘พระอาจารย์’ ผ่านค่ายปลูกจิตอาสาเพื่อพัฒนาสังคม ประสบอุบัติเหตุรถยนต์จนต้องผ่าตัดใส่เหล็กตามกระดูกก่อนออกเดินทางเพียงสามสัปดาห์หาความเจ็บปวดหรือสภาพที่ต้องใช้อุปกรณ์พยุงกายขณะออกเดินไม่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นแม้แต่หนึ่งช่อก “เคยไปเป็นปริกษะระหว่างทางละกันครับ หมอบอกให้ใส่เมื่อเดือนกว่าเดินไปเรื่อยเดียวถึงนครปฐมคงหายพอดี”

หญิงคนเดียวในคณะเดินทางนี้ อายุ 61 ปี ทุกคนเรียกเธอว่า “คุณป้า” แต่พระเรียกว่า “โยมแม่” ถนอมวรรณโกศลสนาวิน ผู้ประณิษยนอม ประจำศาลอุทธรณ์ภาค 5 (อดีตผู้พิพากษาสมทบประจำศาลเยาวชนและครอบครัว) ร่วมทางด้วยความปรารถนาจะใช้แต่ละย่างก้าวแห่งสติมาเป็นคำตอบของการมองเข้าไปในตัวมัน โดยไม่ใส่ใจคำถามหรือการทักท้วงของคนรอบตัว

“ใครจะคิดอย่างไรไม่ให้เรื่องใหญ่หรอกเพราะเรารู้ตัวเรากำลังทำอะไรเนี่ย พระก็มีบ้างเป็นธรรมดาแต่คิดว่าเราถวายลูกให้พระพุทธเจ้าไปแล้วจะไม่ยึดติดทำไมการร่วมเดินด้วยเป็น

“

เป้าหมายของเราคือการเดินเพื่ออยู่กับตัวเองอย่างมีสติ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรีบจำ้อวให้ถึงที่ไหนทั้งนั้นระหว่างทางจึงเป็นการฝึกปฏิบัติตลอด จะเดินถึงพระปฐมเจดีย์หรือไม่ก็ถือว่าเราบรรลุวัตถุประสงค์

”

ความตั้งใจที่จะมาร่วมปฏิบัติธรรมมากกว่าเรื่องความไม่กลัวอันตรายมีสามเป็นแรงบันดาลใจเพราะเขาไปทำงานที่ภาคใต้ไม่เห็นกลัวตายบอกว่าถ้าตายแล้วประเทศเรามีสันติสุขผู้คนได้รับความยุติธรรมที่ดีกว่าแน่นอนตายที่นั่น ลูกเราก็ยินดีตายเพื่อพระศาสนาแล้วเราจะยอมมามาตายคนเดียวที่บ้านได้อย่างไรเลยตัดสินใจ เอา “ลองดูถ้าไม่ไหว ก็ให้ลูกสาวมารับแทนนี่เอง”

พระถนอมสิงห์ สุโกศล ประจําฐานิสิริยคธรรมพระรูปเดียวที่นำญาติโยมอย่างเท้าด้วยความมุ่งมั่นจะมองย้อนเข้าภายในตนโดยอาศัยการเดินเจริญสติเป็นเครื่องมือเปิดรับผู้สอนใจรวมทางโดยไม่บังคับหรือกำหนดระยะทางใดๆ ทั้งสิ้นด้วยแนวคิดตั้งต้นที่ว่า การเดินเท้าเป็นการเปิดโอกาสให้เราได้เห็นหลายสิ่งที่เราไม่มีโอกาสสังเกตเห็น เมื่อขึ้นรถ เพียงเดินจากที่หนึ่งไปอีกที่ใกล้ๆ ก็มีหลายอย่างที่ได้ดู และพิจารณาการเดินเป็นระยะทางไกล

พาให้ได้เห็นมากขึ้นจึงจัดกิจกรรมนี้เพื่อให้ผู้ร่วมเดินได้มาร่วมศึกษาความเป็นมนุษย์ผ่านตัวของแต่ละคนเองโดยการสะท้อนสิ่งที่เห็นเข้ามาพิจารณากับสิ่งที่อยู่ในใจตัวเอง

เป้าหมายของเราคือการเดินเพื่ออยู่กับตัวเองอย่างมีสติ ได้พิจารณาอารมณ์ที่เกิดขึ้นและมองสิ่งต่างๆ เพื่อเรียนรู้ที่จะสะท้อนสิ่งเหล่านั้นสู่ตัวคนของเรา

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรีบร้อนว่าไปถึงที่ไหนทั้งนั้น ระหว่างทางจึงเป็นการฝึกปฏิบัติตลอด จะเดินถึงพระปฐมเจดีย์หรือไม่ก็ถือว่าเราบรรลุวัตถุประสงค์แล้ว ที่กำหนดว่าเป็นจังหวัดนครปฐมเพราะเห็นว่าเป็นที่แรกๆ ที่พุทธศาสนาเข้ามาสู่บ้านเรา ไม่มีความจำเป็นต้องไปกรุงเทพฯ เพราะเราไม่ได้อยากไปเสพความเจริญทางวัตถุหรือเทคโนโลยี ระหว่างทางก็พอมีความเจริญให้เห็นเปรียบเทียบกับความดั้งเดิมเป็นระยะอยู่แล้ว”

ในขณะที่หลายคนแสดงการสนับสนุนแนวคิดของโครงการ บางคนก็เห็นความจำเป็นที่ต้องนำญาติโยมลูกศิษย์ออกไปต่างถิ่นต่างพื้นที่เพียงแค่ว่าจะหาที่เดิน

“มีคนสงสัยว่าสิ่งที่เราทำนี้ต่างจากการเดินจงกรมอย่างไร ถ้าเดินจงกรมทั่วไปที่ที่ไหนก็ได้ถ้าเดินในวัดเหมือนก็หยุดถึงเวลามีน้ำปานะ อีกวันติดธุระอื่นก็ไปปฏิบัติด้วยวิธีอื่นไป ในแง่ของพระเราสามารถจัดเวลาเพื่อการนี้ได้ แต่ในแง่ของฆราวาสถ้าไม่ไปวัด แม้จะเจริญสติกับการเดินที่ไหนก็ได้แต่ก็หยุดเมื่อไหร่ก็ได้เหมือนกัน คนที่เข้าของการปฏิบัติแล้ว การเดินจากห้องหนึ่งไปอีกห้องก็เป็นการเดินจงกรมได้ แต่การออกเดินเป็นระยะทางหนึ่งทำให้มีตัวแปรอื่นๆ มาเกี่ยวข้อง ทั้งลมฟ้าอากาศ ความเหนื่อยล้า ท่าที่ของคนรอบกาย ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมทาง จะเข้ามามีส่วน แล้วการเดินทางแบบนั้นจะเป็นการบังคับให้ปฏิบัติธรรมโดยที่อยากปฏิบัติหรือไม่ก็คือการปฏิบัติ”

ผู้ดูแลฝึกชวยสืบลึกกว่าได้ร่วมทางไปด้วยจุดหมายต่างจากลมหายใจคนอื่น ความเป็นชาวบ้านทำให้ชีวิตของเขาไม่ยุ่งวุ่นวายห่างไกลเรื่องต้องคิดมาก แต่ในความเรียบง่ายนั้น เขามองเห็นสิ่งหนึ่งที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองและยกระดับจิตใจของเขาได้ตลอดกาล “ผมตั้งใจจะเลิกเหล้าให้ได้ วันที่ออกเดินคือการที่ผม

ภาพ : คณะเดินทางถึงวัดญาณเวศกวัน โดพบกับ หลวงเจ้าคุณ
พระพรหมญาณวโรดม และ พระครูปลัดสุวัฒนพรหมคุณ

เดินออกจากขบวนแล้ว บอกตัวเองว่าพอแล้ว "

วันแรกของการเดินทางจบลงที่ใกล้เมตรที่สิบหก แม้ระยะทางยังไม่มาก แต่แว่ของความยากลำบากเริ่มปรากฏ ในรูปความทรมานกายนานาประการ ทั้งอาการเท้าพอง แสบ ร้อน ผิวหนังจางแคบ ปวดระบมจากความไม่ชินกับการออกแรง ทว่าความมุ่งมั่นยังไม่ลดระดับการเดินทางในวันที่สองและวันต่อๆ มาจึงเกิดขึ้นพร้อมกับการเริ่มปรับตัวได้กับการเดินทางติดต่opracticeเดียวได้แก่การส่งไป ประณียบัตรถึงศูนย์ประสานงานโครงการ เพื่อบอกเล่าสถานการณ์หรือเส้นทางที่เหล่าคณะได้เดินผ่าน

"เตรียมไป ประณียบัตรไว้หาสิบบัณฑิตำหนำให้เสร็จสรรพ ขอร้องผู้ร่วมเดินว่าช่วยยึดเทพเราเป็นระยะ จะได้ทราบว่าเป็นอ

ย่างไรกันบ้างเราอยู่ทางนี้ก็ตั้งใจช่วยตลอดเสียดยที่ไม่ได้ร่วมเดินด้วยเพราะต้องสอนหนังสือแต่ก็ได้รับข่าวทางไป ประณียบัตรทุกระยะและนานาๆ ที่ จะมีโทรศัพท์มาบ้าง ซึ่งถ้าเป็นภาวะปกติจะไม่มีการโทรเพราะงานนี้มีข้อบังคับว่าห้ามนำเงินและของมีค่าติดตัวไป โทรศัพท์มือถือก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วยมีเพียงพระอาจารย์เท่านั้นที่ถือไว้หนึ่งเครื่องเผื่อมีเหตุฉุกเฉิน สิ่งที่ทำให้รู้สึกซาบซึ้งเหลือเกินคือการที่ทุกคนบอกข่าวข้อความปรารถนาดีของเราเป็นพลังที่จะเดินต่อไป อย่างคุณป้าพูดเสมอว่าเราจะเดินแทนในส่วนของเราด้วย พุดแล้วยังไม่หายปลื้มเลยนี้ทำให้ได้เห็นชัดอย่างหนึ่งว่า ความสุขจากการอนุโมทนาเป็นอย่างนี้เอง" อธิชา ตรีวิธานานท์ ผู้ประสานงานจากเชียงใหม่เล่าถึง การมีส่วนร่วมในวันเวลาที่คณะเดินทางก้าวทางจุดเริ่มต้นออกไป

“

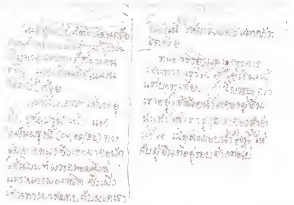
ผมเป็นคนซึ่งยากเห็นอะไรก็รู้สึกเป็นเรื่องธรรมดา
แต่ระหว่างทางมีเรื่องที่ทำให้ประทับใจ
อยู่หลายเรื่องโดยเฉพาะน้ำใจของผู้คนใน
ทุกที่ที่เราผ่านไปถึงบางคณะของเรากำลัง
แต่มีเยอะมากที่พยายามจะเข้ามาถวายเงินหรือ
อาสาจะพาไปส่งซึ่งเราไม่รับ

”

ทุกที่

การต่อสู้กับความยากลำบากต่างๆ มีขึ้นเพียงช่วงแรก
เท่านั้น เมื่อเวลาผ่านไป ทุกคนเริ่มเห็นชัดขึ้นถึงแก่นแท้ของชีวิต
และจำแนกความต้องการออกจากความจำเป็นได้สัมผัสภาวะ
ที่ถือติดตัวไปเป็นตัวอย่างของการจำกัดความ ‘อยากมี’ เพราะทุกชิ้น
ที่แบ่งไว้ไม่ต่างอะไรกับ ‘ภาระ’ เมื่อลดความอยากได้ไม่สะสมก็
ไม่มีภาระ “งานนี้เห็นชัดเลยว่าชีวิตเราไม่ต้ององการอะไรมากมาย
มีไม่กี่อย่างที่อยู่กับ ‘มีเยอะก็เบียดเยอะ’ สุรินทร์ ผู้ร่วมบุญวัย 42
บอกเล่าความคิด

นอกจากสิ่งของไม่กี่อย่างที่ทุกคนใช้ตามความจำเป็นเพื่อ
การดำรงอยู่อย่างเป็นปกติของชีวิตสิ่งสำคัญกว่าที่เป็นตัวเครื่อง
หล่อเลี้ยงคณะเดินทางได้แก่ “น้ำใจจากเพื่อนมนุษย์” ความที่ไม่
มีใครมีเงินติดตัวทรัพย์สินมีค่าที่อาจเปลี่ยนเป็นเงินทองเพื่อแลก
ความสะดวกสบายได้ถูกวางไว้ที่บนความจำเป็นต่างๆ ในชีวิตทั้ง
การกินอยู่หลับนอนล้วนเป็นความอาหารจากผู้คนระหว่างทาง

ภาพ ปัสกาดที่คณะเดินทางส่งมอบเพื่อแจ้งความดีหน้า

“เราอนวันนั้นพักศาลานี้กินอาหารกันบาตรพระอาจารย์
ไปตามเรื่องตามราว” อัมพพร สมเพชร นักศึกษาจากมหาวิทยาลัย
รัตนบัณฑิตผู้ใกล้ชิดกับพระภิกษุสงฆ์ท่านนี้เรียกได้ว่าเป็นศิษย์
คนหนึ่งที่คาดหวังว่าเส้นทางนี้จะทำให้เขาได้บางอย่างมากกว่า
การเดินทาง “ผมเป็นคนซึ่งยาก เห็นอะไรก็รู้สึกเป็นเรื่องธรรมดา
แต่ระหว่างทางมีเรื่องที่ทำให้ประทับใจอยู่หลายเรื่องโดยเฉพาะ
น้ำใจของผู้คนในทุกที่ที่เราผ่านไป ถึงบางคณะของเรากำลัง
มีเยอะมากที่พยายามจะเข้ามาถวายเงินหรืออาสาจะพาไปส่ง
ซึ่งเราไม่รับก็จะมอบอาหารให้หรือเลี้ยงข้าวที่มีประจำ บางคนเห็น
เราเดินทางผ่านไป ก็ชวนเขามาทานาน้ำอาบทานกันข้าว พักเหนื่อย
มีอยู่ที่หนึ่งเราเจอผู้หญิงคนหนึ่งที่ตั้งปากขับรถผ่านไปแล้วกลับรถ
จะขอถวายปัจจัย พระอาจารย์ ไม่รับเราก็ไม่รับเลยขอไปส่งเราไม่
ขึ้นรถเพราะตั้งใจจะเดิน ที่นี้พอเดินไปอีกหลายกิโลพบบ้านคนเดิม
มานิมนต์พระอาจารย์กับพวกเราไปพักที่ป้อมตำรวจแถวนั้นแล้ว
เลี้ยงอาหารแถมจัดอาหารแห้งให้เก็บเป็นเสบียงอีก ซึ่งนานาขับ
รถทะเบียน บบ 7270 ลำปาง ผมงัดไฉย ซึ่งน้ำใจมาก”

Feature

ภาพความใจดีของผู้คนมีให้พบไม่เว้นวันหนึ่งในเหตุการณ์ที่ทำให้ชาวคณะตื่นต้นคือการที่พบแม่ค้าขนมกล้วยบนแผงเล็ก ๆ ที่ดูเหมือนว่าเธอวันนั้นจะเป็นขนมที่ยังวางรอคนมาซื้ออยู่ในระยะครกหน้า

“ป่าแกตั้งแฉ่งอยู่ตรงข้างคันคลองที่อาตามกับคณะเดินผ่าน ตอนนั้นอาตมาพยายามเดินให้เร็วที่สุดเพราะกลัวน้ำจะถวายเป็นก้นกิ้งตัวเอง เพราะดูแล้วไม่มีอะไรเลย แต่ทำไมยังรีบไปก้นคณะให้หยุดแล้วอาชนที่มีอยู่เกือบทั้งหมดมาถวายเป็น”

โชติวีร์ โสภณศิริ หนุ่มวัยย่างเบญจพลที่มีนอยากเป็นนักเขียนร่วมทางด้วยจุดหมายเดียวกันกับทุกคน แต่แม่มีพิเศษด้วยการพิจารณาสิ่งที่ประสมระหว่างทางโดยบันทึกผ่านปลายปากกาเหมือนที่ รงค์ วงษ์สวรรค์ นักเขียนในดวงใจของเขาได้ไว้ว่า “การเดินทางคือสายตาของนักเขียน”

“ผมว่างานนี้ทำให้ได้เห็นอะไรหลายอย่างที่ปกติไม่ได้เห็น หมายถึงความเป็นไปของท้องถื่นต่าง ๆ สภาพความเป็นอยู่ของผู้คน ภาพความงดงามของธรรมชาติอันแรกที่ติดสินใจมาก็ไม่ได้คิดหรือเตรียมตัวอะไรเป็นพิเศษและไม่ได้คาดหวังว่าจะเจอกับอะไร พยายามมองทุกอย่างที่มีเป็นไปในบรรดาสิ่งที่ได้พบสิ่งที่ผมได้ตระหนักมากกว่าอย่างอื่นคือสิ่งที่อยู่ภายในใจของตัวเอง แต่สิ่งที่เห็นแล้วปลื้มใจคือความเอื้อเฟื้อที่ผู้คนระหว่างทางมีไว้”

ระหว่างทางมีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นมากมายในจำนวนนั้น มีเรื่องหนึ่งที่ผู้ร่วมคณะยังหาคำอธิบายไม่ได้คืนหนึ่งโชติวีร์มีความคิดของเขาว่าผมเดินด้วย หลังจากวันนั้นคณะเดินทางมาถึงรับภาระต้อนรับขับสู้โดยเจ้าบ้านจัดสิ่งบริการกินจำนวนคนไปหนึ่งท้องถิ่นน่าประหลาด

“เราแวะดื่มน้ำกันที่บ้านคนรู้จัก มีน้ำยัดลมนึกมา 1 ขวด เด็กที่ยกมาให้บอกมีหลายที่ในใจว่ามีอีกครั้งที่ไปพักค้างคืนที่วัดบนเนินหน้ามอมาห้า 8 ปีแล้วบอกใครดีที่มีบรรจจำนวนคนพอดีทั้งที่เราพากัน 7 คนแท้ ๆ ”

หลังจากออกเดินทางจากเชียงใหม่ได้ครบเดือนในเวลาทีรถกุดเปลี่ยนไม่คำยเป็นคู่ที่หาอากาศปวดเทา

ของคุณป่าดอนอมวรรณกลับดีขึ้นอย่างน่าประหลาดจนเกือบเป็นปกติในเวลาต่อมา แต่สิ่งที่เปลี่ยนของการเดินทางปรากฏขึ้นเมื่ออากาศวุ่นที่ชาวชนบทกุด มีมากผิดปกติ เมื่อไปตรวจที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครสวรรค์ที่แพทย์วินิจฉัยเบื้องต้นว่าเป็นการอักเสบของกล้ามเนื้อและอาการจะดีขึ้นเองหลังจากรับประทานยาไปสักพัก ทว่าวันรุ่งขึ้นอาการกลับแย่ลงจนต้องไปโรงพยาบาลอีกครั้งโดยผู้ใหญ่ว่านหนึ่งแถมตาออกคำไขขาวในการรักษาเบื้องต้นให้ ชาวที่ทุกคนได้รับทำให้รถกุดต้องตัดสินใจครั้งสำคัญคือให้คนที่ตามกระตุกขาของเขาหักจำเป็นต้องรับการผ่าตัดอย่างเร่งด่วนนำตัวลูกผู้ชายไหลริน เมื่อรู้ตัวต้องแยกจากคณะเพื่อที่รักษาตัวที่ทั้งที่เหลืกระยะอีกเพียงครึ่งทาง

“ผมว่าน่าจะไปต่อได้ผ่านมาสามร้อยกว่ากิโลยังเดินได้ไปอีกหน่อยคงได้อยู่” ความตั้งใจของเขาเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ร่วมทางแต่เมื่อแพทย์ยืนยันว่าต้องรักษาโดยความจำเป็นเขาจำต้องใช้ไม้ค้ำยันไปตลอดชีวิตเพราะกระดูกจะไม่เชื่อมกันอีก รถกุดจึงจำใจแยกตัวมุ่งขึ้นเหนือกลับรักษาขา

ระยะทางสี่กิโลมาร้อยกว่ากิโลเมตรสิ้นสุดลงในวันที่ 50 ของการเดินทางตลอดเส้นทางแห่งการศึกษาตนเองนั้นคณะเดินทางได้เรียนรู้หลายสิ่งโดยเฉพาะการรู้จักที่จะมอยยอนเข้ามาในตนและการรู้จักเส้นทางๆ ตลอดจนผู้คนรอบตัว

“ผมว่าตัวเองเปลี่ยนไปแน่นอนเดินไม่ถึงพระปฐมเจดีย์พร้อมพระอารามและที่ๆ แค่นี้แหละโรหลายอย่างเมื่อก่อนชี้ไม่ให้รถกับคนแครถหนอยกไปไม่ไหนจะมีหรือของที่ร้านแถวบ้านห่างไปร้อยเมตร ยังซื้ออะไรก็ได้ไป เดี๋ยวนี้ย่างไรก็ได้มีหรือไม่มีอะไรก็ได้ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่ ใจเย็นมากขึ้นเพราะไม่เห็นข้อดีของการโกรธ รู้จักอารมณ์ตัวเองและรู้จักการรออย่างใจความหน้าผมจะขอไปคอยอีกและจะเดินให้สุดทาง” แม้ความบาดเจ็บจะทำให้ “ไม่ได้ไปต่อ” สิ่งที่น่ากุดได้เป็นข้อสรุปสำหรับตัวเองคนในต่างจากที่สมาชิกอื่นค้นพบมากนัก “เมื่อรู้ว่ามีแล้วถึงรู้ถึงแล้ว ไม่ได้ตื่นเต้นอะไรเพราะจุดสุดท้ายที่เราเองหามันเกิดขึ้นทุกวัน และถ้าเราพอใจในสิ่งที่เรามีเราก็เหมือนถึงจุดหมายทุกวันและภาคภูมิใจมากสุขกับเวลาปัจจุบันโดยไม่รู้สึกว่าเมื่อไรดีแล้วคือช่วงชีวิตที่ประเสริฐ

ที่สุด” โชติรวี บอกกับเราไว้อย่างนั้น

นักเดินทางจะจดจำอะไรได้มากกว่ากันระหว่างมิตรภาพ
รอยยิ้ม หัวสวดย น้ำใสหรืออุปสรรคความยากลำบาก? คนที่รอนแรม
เดินทางไกลลอบบ่อยครั้งอาจเลือกบางอย่างไว้เป็นจุดหมายของ
การเดินทางนั้นๆ แต่สำหรับคณะเดินทางก้าวย่างเส้นทางธรรม
พวกเขาคงได้อะไรหลายอย่างที่มากกว่านั้นรวมไปถึงบางสิ่งที่เป็น
ยิ่งกว่าคำว่าการเดินทาง...

Hidden tips

บุญ ง่ายๆ

การสวดมนต์

ชาวพุทธทำในสิ่งสวดมนต์ สวดมนต์แล้วได้บุญจริงหรือ
คำถามดังกล่าวออกมาจากปากของเพื่อนผู้เขียนที่เดิน
มาถาม และด้วยคำถามดังกล่าวทำให้ผู้เขียนนึกขึ้นมาได้ว่าทำไม
คนส่วนใหญ่มักชอบสวดมนต์

เรื่อง Sundayweeky

สวดมนต์แล้วจะได้บุญจริงหรือ?

สวดมนต์เพราะคนเรามีทุกข์ หรือว่า สวดมนต์แล้วสามารถ
แก้กรรมได้หากคำถามข้างต้นผู้เขียนจำต้องค้นหาคำตอบ
นานใหญ่ถึงเรื่องการสวดมนต์ซึ่งพบว่าแท้จริงแล้วการสวดมนต์
ให้ได้บุญนั้นต้องสวดมนต์และภาวนาไปด้วยถ้าให้เรียกอย่าง
ถูกต้องก็เรียกว่า "ภาวนาด้วยการสวดมนต์" เพราะจิตใจที่มีสมาธิ
ตั้งมั่นในสิ่งดีงามขณะสวดมนต์ โดยจดจ่อกับการกระทำ นั่นคือ
การภาวนาด้วยการสวดมนต์ ถ้าขณะสวดมนต์จิตใจที่มีสมาธิกลับคิด
ไปในเรื่องอื่นก็ไม่ใช่อะการภาวนา

ทำไมต้องสวดมนต์และภาวนาเพราะในขณะที่เรา
สวดมนต์ด้วยการภาวนา จิตจะนิ่งและตั้งมั่นเพราะในขณะที่
เสียงสวดมนต์ที่เปล่งออกมานั้นเราสามารถตั้งใจให้สงบหรือพิจารณา
กับบทสวดเพื่อช่วยให้อาภัยและใจมีสมาธิเมื่อสวดมนต์ด้วยความ
ศรัทธาในพระรัตนตรัยขณะเริ่มสวดก็เกิดปิติเกิดความสุขแล้วจิตใจ
ก็มีความมั่นคง ทำให้ผู้สวดก้าวไปสู่การภาวนา

แต่ถึงกระนั้นบางคนเชื่อว่าการสวดมนต์นั้นสามารถ
ลดกรรมที่เคยทำมาได้นั้นเป็นสิ่งที่ผิดอย่างมาก เพราะกรรมคือ
การกระทำ ถ้าเราไปฆ่าคนอื่นอย่างไรเสียเราสวดมนต์เป็นร้อยเป็น
พันรอบก็ไม่อาจทำให้คนที่เราร่านั้นพ้นคืนชีพมาได้ ดังนั้นสวดมนต์
ภาวนาแล้วกรรมหายเป็นสิ่งที่ไม่เป็นจริงหรือสวดมนต์ภาวนาแล้ว
ถูกหอยอะไรทำนองนี้ก็เป็นไปไม่ได้ การสวดมนต์ภาวนาจึงเป็นการสวด
เพื่อทำให้จิตใจเราสงบนิ่งมีสมาธิจะคิดทำการสิ่งใดก็มีความรอบ
คอบเราจะคิดไปทำในสิ่งที่ไม่มีดีก็จะมัน้อยลงดังนั้นการสวดมนต์
ภาวนาย่อมทำให้ผู้ที่ปฏิบัติได้บุญจากการกระทำด้วยจิตอันเป็น
กุศลนั่นเอง หาได้บุญจากสิ่งวิเศษหรือจากปาฏิหาริย์สิ่งใดเล่า

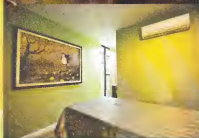
กรรมคือการกระทำที่ประกอบไปด้วยเจตนาเพราะฉะนั้น
จิตที่มีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่ย่อมประกอบขึ้นเป็นกรรมที่ส่งผลอย่าง
มีกำลัง ถ้าสมาธิไม่มีการจดจ่อในสิ่งที่กำลังทำ แก่กลับนึกถึงเรื่อง
อกุศลนั้นเท่ากับว่าเรากำลังกระทำบาปในความคิด

สบายดี

Massage & Spa

@เชียงใหม่

“บริการด้วยหัวใจ...อยากให้นักคุณสบายดี”

บวณไทยสุดสบาย
บวดน้ำมันสบายสุด
บวณครีษะ มือ เท้า ฟ่อบคลาย
และอีกมากมายที่ “สบายดี”

@ปิ่นนาพลาซ่า
30 ถ.นิมมานเหมินท์ ซอย 6
ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่
โทร. 0-5340-1144
08-3900-0393

ติดตาม Promotion ล่าสุดที่... www.sabaideechiangmai.com

“คุณทำบุญ ترینล่าสุด ด้วยวิธีการใด”

ขวัญข้าว สังข์กุล อายุ 19 ปี
ให้เพื่อนยืมถังต้มน้ำ

ให้เงินขอทาน
อรวรรณ พรมแดง อายุ 19 ปี

ซื้อน้ำปลาให้คุณป้าขอทาน
กมลพร สิทธิชัย อายุ 20 ปี

ถวายสังฆทานในกิจกรรม
ตักบาตรที่มหาวิทยาลัย
วิศรุต อินคำ อายุ 19 ปี

เวียนเทียนวันมาฆบูชา ที่ผ่านมา
ศยานันท์ อุดมะแสงจันทร์ อายุ 24 ปี

ให้เพื่อนยิงตังค์
รมณียา ฤทธิรอด อายุ 18 ปี

ถวายของให้วัดวังออกพรรษา
เฉลิมชัย กองทุน อายุ 20 ปี

บุพ

บุญ (น.) การกระทำดีตามหลักคำสอนในศาสนา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ.2542

“บุญ” คำที่หลายคนอาจจะนึกถึงคำแรก ๆ
หากนึกถึงพุทธศาสนา รวมถึงเมื่อถึงคำถามเรื่องนี้กับ
หลายๆ คนก็อาจจะได้คำตอบที่ต่างกันไป
หากถึงคำถามนี้กับเด็กวัยรุ่นบางคนอาจ
จะบอกว่า ก็ที่อยู่มหาวิทยาลัยไปอยู่ในทางธรรมวินัย
เพื่อให้สามารถสอบปริญญาได้สะดวกใจ หากถาม
กับแม่ค้าขายสิ่งของนั้น อาจจะตอบได้ว่า บุญนั้น
ผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันได้ทุกอย่างๆ เดียว เพราะ
ขายสิ่งของเวียน

คำนี้เป็นคำที่หลายคนอาจได้
(แต่ไม่ค่อยอยากทำ) เป็นคำที่หลายคนคิดว่ากลัวอะไร
ทำไม ทำอะไรหรือทำไมเมื่อไหร่ นิสัยสารมมอ
บแรกจึงขอประเดิมด้วยคำว่า “บุญ” คำสั้นๆ หนึ่งพยางค์
ก็มีความหมายไปถึงอนันตวิธานแห่งความดี

โฉมหน้าชของบุญ

บุญนั้นเป็นอย่างไร หากจะพูดถึงคำนี้ น่าจะต้องพูดถึงคำอื่นๆ ด้วย เพราะมีการนำคำว่าบุญไปผูกโยงกับคำต่างๆ แล้วบางครั้งก็เกิดความเข้าใจผิด ดังนั้นเมื่อพูดถึง “บุญ” ก็จะมีคำต่างๆ ที่ติดสอยห้อยตามมาอย่างติดปากได้ดังนี้ บาป ทาน กุศล กรรม โดยพูดกันว่า เป็นบุญ-บาป ทำบุญทำทาน ทำบุญกุศล ทำบุญทำกรรม

คำแรก บาป นั้นหมายถึง สิ่งที่ทำให้จิตใจต่ำลง ไม่ว่าจะไรก็ตามที่ทำแล้วทุกข์ก็เป็นบาป – ตีแผ่เหล่าอาจจะรู้สึกสามชั่วโมงแต่ต่อจากนั้นก็คือความทุกข์ที่ต้องรับด้วยตัวเองจากการกระทำ

ส่วน ทาน นั้น บางครั้งนึกกันไปว่า เป็นการให้กับคนที่ต่ำกว่าเรา แต่จริงๆ แล้วทำดีกับทุกคน เพราะทานนั้นคือ การแบ่งปัน แต่ต้องเป็นการให้ในสิ่งที่ที่ๆ ด้วย อย่างสโลแกน สสส.ที่ว่าให้เหล่าเท่ากับแรงนั้น บุญเลยก็เดียวเพราะไม่ถือเป็นการให้ทานที่ดี

ส่วน กุศล นั้นแท้จริงแล้วหมายถึง ความฉลาด มีคำพูดว่า คนไทยทำบุญแต่ไม่ทำกุศล ถึงแม้ว่าปัจจุบันคนไทยจะชอบพูดว่าทำบุญ ทำกุศลติดกันก็ตาม

สุดท้าย คือ กรรม นั้นหลายคนเข้าใจกันว่า กรรมมีความหมายตรงข้ามกับบุญ แต่แท้จริงแล้ว กรรมคือการกระทำที่มีเจตนา ซึ่งเป็นภาระกระทำก็ดี ไม่ดีก็ได้ หรือเป็นกลางๆ ก็ได้

ดังนั้นแล้วเราอาจจะสรุปได้ว่า บาปเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับบุญ ทานเป็นเพียงส่วนย่อยของบุญ กุศลนั้นต้องทำกับบุญ และกรรมคือสิ่งที่กำหนดบุญ

สรุปแล้วบุญหน้าตาเป็นอย่างไร...

น่าจะเป็นรอยยิ้มบนใบหน้า เมื่อเราได้ทำอะไรให้คนอื่น เพราะคนที่มีความบุญ คือ คนที่มีความสุขด้วยความดี

WHAT &

ทางด่วนบุญ

หลายคนคงเคยได้รับคำแนะนำให้ไปทำบุญเมื่อมีความทุกข์ในชีวิตกันมาบ้างเพราะคงไม่มีใครที่ไม่เคยมีทุกข์คำแนะนำดังกล่าวถือว่าดีและถูกต้องเลยก็เดียว เพราะหากถามในทางกลับกันในเวลาที่ยังไม่เป็นทุกข์ว่า ทำไมไม่ต้องทำบุญ ก็น่าจะตอบว่า ทำในทุกขณะลง เพราะเวลาทำบุญคล้ายกับเราขึ้นทางด่วนเพื่อจะให้เราเข้าใจโลกตามความเป็นจริงเมื่อเราเข้าใจแล้ว เราก็ทุกข์น้อยลงนั่นเอง

ภาษาบุญ

การสื่อสารของคนเราก่อนวันนี้มักเริ่มใช้คำพูดที่แปลกๆ ใหม่น่า ตามยุคตามสมัยสำหรับภาษาที่มักคุ้นเคยกันในสมัยนี้เราคงไม่ทราบได้ว่าคำพูดที่เปรียบเปรยเล่นลิ้นกันทุกวันมีคำที่แปลกใหม่ขึ้นมาเรื่อยๆ สิ่งที่ย้ายไปจากภาษาเดิมถูกกลืนเปลี่ยนไปพร้อมๆ กับวัฒนธรรมใหม่ๆ ทั้งสิ้นและการเปลี่ยนแปลงของภาษาทำให้เราต้องเรียนรู้หลักการที่มาจากกระแสนั้นอย่างเข้าใจ เช่น คำที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “บุญ” เพราะถูกท่วงทำนองของบุญผดุงโยงไว้กับความทรงจำเหตุการณ์เรื่องราวที่หลากหลายและผู้คนจำนวนมาก แต่กว่าบุญที่ถูกถ่ายทอดออกมาจะมีความสำคัญหรือมีความหมายกับผู้คนในยุคสมัยนั้นอย่างไร เราต้องมาศึกษากันเช่นคำว่า...

“บุญเพ็ง หีบเหล็ก” คำนี้หลายๆ คนก็คงไม่ทราบว่าเขาคือใครบุคคลนี้คืออดีตอาชญากรที่ก่อคดีฆ่าทั้งศพหญิงสาวในยามบางลำภู ช่วง พุทธศักราช 2461 บุญเพ็งอำพรางคดีโดยการหั่นศพใส่หีบเหล็กแล้วโยนทิ้งน้ำทุกครั้ง เขาเป็นนักโทษรายสุดท้ายในประวัติศาสตร์ไทยนับจากปี 2475 เป็นต้นมาที่ตายโดยไม่มีศีรษะอยู่บนบ่าซึ่งต่างประเทศถึงกับให้ความสนใจตั้งฉายาของ “บุญเพ็งหีบเหล็ก” ว่า “THE MURDERESS IRON BOX” หรือฆาตกร อำพรางด้วยหีบเหล็ก

บุลกูซกา (Bulguska Temple) เป็นชื่อวัดอยู่ทางตอนเหนือของเมืองเคียงจูตั้งอยู่กลางพื้นที่ลาดของภูเขาโตฮัมซานเป็นวัดที่รัฐบาลเกาหลีใต้ขึ้นทะเบียนให้เป็นสมบัติสำคัญของชาติอันดับ 1 และในปี 1995 ได้รับการขึ้นทะเบียนจากยูเนสโกพร้อมกับถ้ำชอกกูรัม

บุญชู คำนี้คงเข้าหูใครหลายๆ คนว่าเป็นภาพยนตร์ในตำนานที่กำกับโดย “บัณฑิต ฤทธิ์ถิกุล” ออกฉายครั้งแรกในปี พ.ศ. 2531 นำแสดงโดยสันติสุข พรหมศิริ, วิหระ ปานเอี่ยม, จินตหรา สุขพัฒน์ ปัจจุบันได้นำมาสร้างใหม่อีกครั้ง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 - ปัจจุบันมีภาพยนตร์เรื่อง บุญชูถึง 9 ภาค และจะมีภาค 10 อีกแต่เป็นเรื่องที่นำคำว่า “บัณฑิต ฤทธิ์ถิกุล” เจ้าของผลงาน ได้เสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2552 เนื่องจากหัวใจวายเฉียบพลัน พร้อมทั้งผลงานอมตะไว้อะเรียมเปิดกล่องภาค 10 เร็วๆ นี้

ผัวบุญ คำศัพท์ที่วัยรุ่นสมัยนี้คงคุ้นเคยกันมาบ้างเพราะเป็นคำศัพท์
แสดงใหม่เช่นเดียวกับคำว่า เกเรียน และ บุญ ผัวบุญมักเป็นศัพท์
ที่ใช้เรียกคนที่ทำตัวไร้สาระหรือพูดจาไร้สาระคำว่าผัวบุญมีรากศัพท์
มาจากภาษาไทยสมัยกลางคำว่าผัวแปลมาจากคำว่าสามี
หรือคำว่า ผู้เป็นที่รักของภรรยา ส่วนคำว่า บุญนั้น มาจากเด็กหญิง
ผู้หนึ่งที่มีชื่อ บุญ มีนาตาและนิสัยนุกนาคแล้ว พูดจาไม่รู้เรื่อง
เมื่อผสมคำทั้งสองแล้วจะเป็นคำว่าผัวบุญนั่นเองซึ่งแปลว่า
ผู้เป็นที่รักของบุญ มีนิสัยทำตัวไร้สาระ ที่มา.....ไร้สาระนุกรม

บุญหมา คำนี้สาวกเพลงเพื่อชีวิตคงต้องรู้แน่ว่าเป็นบทเพลงของ
วงคาราวาว ที่ขับร้องโดย พี่แอ๊ด (ยืนยง โอภากุล) มีเนื้อร้องเสียดสี
รัฐบาลสมัยนายบวรหาร ศิลปอาชา ระบุว่า "สงสารบุญหมาเกิดรับ
คุณอาบวรหาร เราเกิดร่วมกระแสนำก่อสร้างประชาธิปไตยบ้าน
เมืองจะช่วยเหลือไม่เป็นมวยเป็นใหญ่ไม่คิดไม่ทำอะไร ให้มันแจ่มใส
เหมือนดังวาวา"

บุญเสน แสงมะนิ บุคคลนี้นักเขียนซีไรต์คลั่งกับผลงานนิยายเรื่อง
"ไปไม่ไปสุดท้าย" ที่การสะท้อนภาพให้เห็นความเปลี่ยนแปลง
ของ สปป.ลาวในช่วงเวลา 20 ปีที่ผ่านมา คำพูดและคำเขียน
ของคุณบุญเสนเต็มไปด้วยความอบอุ่นนุ่มนวลและไพเราะ
มีความเป็นกวีอยู่ในคำพูด

บุญบังไฟ คำนี้ชาวอีสานคงรู้ดีเพราะว่าเป็นหนึ่งในจารีต
ประเพณีสิบสองเดือนของชาวอีสานนิยมทำกันในเดือน 6 หรือ
เดือน 7 ซึ่งจะตกในราวเดือนพฤษภาคม อันเป็นช่วงฤดูฝนเข้าสู่
การทำนา ตกกล้า หว่านไถ เพื่อเป็นการบูชาพญาแถนขอให้
ฝนตกต้องตามฤดูกาลเหมือนกับพระนางเมวของชนภาคกลาง

บุญชู

บุลทุกขลา

บุญชิงไฟ

บุลโกก

บุญหมา

บุญเสน

ผ้าบุญ

บุญเพ็ง

บุลโกก ตามศัพท์หมายความว่า คำๆ นี้คือ เนื้ออย่างเป็น
อาหารที่นิยมรับประทานในหมู่ชาวเกาหลีรับประทาน
ร่วมกับกิมจิรสชาติดีตามบุลโกกก็มีรสไม่จัดทำจาก
เนื้อสัตว์ได้หลายชนิด ที่นิยมมากที่สุดคือเนื้อวัวและเนื้อหมู

บุญข้าวประดับดิน(บุญเดือนเก้า) บุญที่ทำในวันแรมสิบ
สี่ค่ำเดือนเก้า(ประมาณเดือนสิงหาคม)เป็นการนำ
ข้าวปลา อาหาร คาวหวาน ผลไม้ นมมาก พูล บูรี
ห่อด้วยใบตองนำไปวางตามโคนต้นไม้ใหญ่หรือตาม
พื้นดินบริเวณรอบๆ เจดีย์หรือโบสถ์ เป็นการทำบุญ
เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว

ถึา"บุญ"เป็นของที่แจกกันได้ถ้วนหน้าคงไม่มีใครปฏิเสธที่จะรับ... ความหมายของ "บุญ" จะว่าลุ่มลึกซับซ้อนก็ไม่ผิดจะว่าแสนง่ายขัดแย้งก็ใช่ แต่ที่แน่คือ"บุญ"คือสิ่งดีที่น่าสุขมาให้อย่างนี้แล้ว ทำอย่างไรจึงจะได้บุญ

บางคนทำบุญด้วยการบริจาคข้าวของ อาหาร เงินทอง ใส่ซองผ้าป่าเป็นนิจ ร่วมสมทบทุน สร้างวิหารและสาธารณประโยชน์บ้างทำบุญโดยการสวดมนต์ภาวนาหรือบางคนทั้งเทศน์ ธรรมตามโอกาส

'มูม'ขอเสนอหลักคิดสำหรับการสร้างบุญในชีวิตประจำวันที่ทำไ้ได้ไม่เลือกเวลาและสถานที่ภายใต้หลักกาแห่ง 'บุญกิริยาวัตถุ' สาม ให้คนในมูมได้เลือกสะสมบุญเพื่อปูทางสู่ความสุข

HOW

ทานมัย

เพราะการได้ไม่ได้จำกัดแต่สิ่งของ

ทานมัย

คือบุญสำเร็จได้ด้วยการทำทาน เมื่อบุญสร้างได้ด้วย การให้ การสละออกจึงเป็นการสร้างบุญซึ่งครอบคลุมการให้แทบทุกรูป ตั้งแต่การให้บางอย่างกับสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ไปถึงสัตว์ใหญ่กว่าไปถึงให้กับมนุษย์ซึ่งก็ไล่ระดับตั้งแต่การให้ทานแก่มนุษย์ที่ไร้อิสระไปถึงผู้มีศีล การให้นั้นไม่จำกัดเพียงอยู่ที่เงินทองข้าวของ แต่ยังกินความไปถึง พลังกายการเกื้อกูล ความสะดวกสบายหรือกระทั่งรอยยิ้มที่นำความชุ่มชื่นหัวใจแก่ผู้ได้รับ กระนั้นการให้บางอย่างก็นำมาซึ่งบุญตามที่พระพุทธเจ้าเคยโปรดชี้แนะไว้ เช่นให้สิ่งที่เป็นโทษต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งเสพติด อารู หรือสิ่งใดที่ห้โดยประกอบเจตนาขาย

สุรินทร์ ศิริยาบ หรือเอฟ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เชื่อมั่นในการสร้างบุญด้วยการสละและกลายเป็นทานเขาให้พลังกายและพลังความคิดมุ่งมั่นสร้างสรรค์สังคมในพื้นที่ชุมชนของตนเองกิจกรรมที่เขาได้ร่วมสร้างสรรค์ขึ้นคือการพัฒนาชุมชนไปถึงการเป็นแกนนำเยาวชนในหมู่บ้านจัดสร้างฝายกั้นน้ำแบบธรรมชาติหรือฝายแม้ว รวมทั้งยังมีส่วนร่วมพัฒนาชุมชนบริเวณหลังมหาวิทยาลัยของเขาอีกด้วย

"สิ่งที่ผมพอทำได้คือการมอบกำลังกายและพลังความคิด เวลาที่ได้ให้บางสิ่งกับใครทำให้ตัวเราซึ่งเป็นผู้ให้มีความสุข แม้ว่าสิ่งที่ให้อาจจะไม่ใช่สิ่งของหรือเงินตรา"

สิ่งที่ผ่านมามาทำให้เอฟได้สัมผัสกับบุญแล้วน้ำเสียงที่เปี่ยมสุขและฟังดูภาคภูมิใจของเขานั่นเองที่เป็นเครื่องยืนยัน

การแพ้นั้นเป็นเพียงสถานะชั่วคราว
การยอมแพ้ต่างหากที่ทำให้มันถาวร

Marilyn Vos Savant คอลัมน์นิส ชาว อเมริกัน

ศีลมับ

ใครๆ ก็รักษาได้

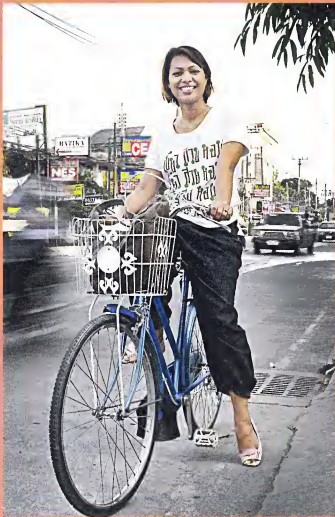
การไม่เบียดเบียนเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นหลักพื้นฐานที่จะรักษา
จุดยืนไว้ไม่ให้ล้ำเข้าไปในขอบข่ายความชั่ว เพราะไม่มีการเบียดเบียน
ใดที่เป็นความดี

การตั้งใจมั่นว่าจะคงตนบนหนทางแห่งการไม่เบียดเบียน
กินความครอบคลุมถึงการไม่เบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ สรรพสัตว์ร่วมโลก
และในยุคนี้ที่น้ำมือมนุษย์กำลังสั่งถึงในญวณอย่างธรรมชาติ ทำให้เรา
ตระหนักกันแล้วว่าการมีชีวิตอยู่อย่างเหมาะสมต้องอยู่บนพื้นฐานของการ
ไม่เบียดเบียนธรรมชาติด้วย

7 ปีมาแล้วที่ "เหมียว" หรือ ศิริพรพรรณ วนดี ใช้จักรยาน
เป็นพาหนะไปไหนต่อไหน ไม่ได้ใจจดใจสลายหลายคนที่มองมาแปลกๆ
หรือกระทั่งถามด้วยความสงสัยว่าจะไรคือเหตุผลที่นำเธอไปอยู่บนสองล้อ
ที่ปั่นหมุนแทนการใช้พาหนะอื่นที่สบายกว่ากันมากนัก ในแง่การออกแรง
และรวดเร็วกว่ากันชนิดไม่เห็นฝุ่น

เหตุผลของเธอสั้นๆเพียงว่า "ประหยัศทรัพยากรและรักษา
สภาพแวดล้อมค่ะ" ฟังดูมีน้ำหนักทีเดียวหากจะพิจารณาจากความจริง
ที่ว่า กระบวนการผลิตน้ำมันมีส่วนทำลายระบบธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
เป็นอย่างมาก ทุกวันนี้เหมียวคิดว่าเราทุกคนบนโลกมีส่วนรับผิดชอบต่อ
สภาพแวดล้อม และการทำความดีเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้จะกลายเป็นพลัง
ยิ่งใหญ่ที่จะรักษาความสดใสของโลกไว้ได้หากทุกคนร่วมมือกัน เธอจึง
ยืนหยัดและลดความสะดวกสบายในชีวิตลง

นอกจากการปั่นจักรยานคู่ใจไปแทบทุกที่แล้ว เหมียวยังแสดง
ความพยายามในการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าอีกหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็น
การใช้กระดาษทั้งสองหน้าเสมอ และซื้อสินค้าโดยปฏิเสธการรับถุง

พลาสติก ที่เมื่อทำแรกๆ รู้สึกแปลกๆ แต่ไม่นานก็คุ้นเคย ยิ่งนึกถึงจำนวนจากการขายกับชาวแต่ละครั้งในช่วงก่อนหน้านี้อยิ่งปลื้มใจว่าประหยัดพลาสติกไปได้มากโข

ทุกสิ่งที่เหมียวทำล้วนมาจากความตั้งใจที่จะใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความพยายามทำเรื่องไม่ยิ่งใหญ่ของคนตัวเล็กๆ คนนี้นำมาซึ่งความภูมิใจอยู่ทุกวัน เพราะไม่มีสิ่งใดเลยที่ต้องผินใจหรือทำให้รู้สึกลำบาก เธอฝากบอกว่ายากให้ทุกคนจัดการชีวิตโดยทำตัวเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม แต่ต้องไม่ใช่การกระทำแบบสุดโต่งที่ขัดกับวิถีปกติของชีวิต ใครที่ได้ทำจะรู้สึกเป็นสุข ซึ่งนี่เองเป็นผลบุญเบื้องต้นจากการไม่เบียดเบียน

“บุญ” จากการไม่เบียดเบียน เรื่องเล็กๆ ที่เริ่มต้นได้ทุกที่ทุกเวลา

สิลัมัย หมายถึง บุญที่สำเร็จได้ด้วยการรักษาศีล ได้แก่ การสำรวมกาย วาจา ให้เรียบร้อย โดยศีลแบ่งเป็นหลายระดับ ได้แก่ ศีล 5 สำหรับบุคคลทั่วไป ศีล 8 สำหรับอุบาสก อุบาสิกา

ภาวนามัย

ใจนั้นแหละเป็นตัวกำหนด

บุญอีกประการคือการ “ภาวนา” หรือที่บางคนเรียกการเจริญภาวนาและอยากสงสัย ครบครองบุญประการนี้ด้วยเหตุผลขาดความถนัดในการสวดมนต์ ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วการเจริญภาวนานี้เป็นคนละเรื่องเดียวกับการสวดมนต์ และเป็นคนละเรื่องกับการสวดอ้อนวอนโดยความหมายของคำว่าภาวนาในภาษาบาลีแปลว่า “การพัฒนาในสุภาพจิต” ให้เป็นที่พึงให้กับตนเองและผู้อื่นได้ “การสวดมนต์เป็นหนทางหนึ่งสู่การพัฒนาจิตใจเพราะหลายครั้งที่การท่องบทสวดส่งผลให้เกิดการรวบรวมความคิด จำกัดระยะฟุ้งซ่านของจิต และหากสวดอย่างเข้าใจความหมายจะราบรื่นไปกับคำสอนหรือพระคุณของพระพุทธเจ้าจนเกิดความรู้สึกยินดีขึ้นในใจ แต่นอกจากการสวดมนต์แล้ว ภาวนามัยยังครอบคลุมถึงความไปถึงการทำใจให้สุขด้วยการมีเมตตาต่อผู้อื่น การเป็นผู้ดูแลเขาโลกตามความเป็นจริงไม่ทุกข์ไปกับความเปลี่ยนแปลงโดยในทางพุทธแบ่งการภาวนาเป็นสองส่วนใหญ่ๆ คือ “สมถะภาวนา” หรือที่บางสำนักเรียกว่า “จิตตภาวนา” ได้แก่การเจริญความสงบให้จิตใจประมาทหยุดคิดด้วยการพยายามสร้างสภาวะแห่งความสงบ

และ “วิปัสสนาภาวนา” (บางที่เรียก “ปัญญาภาวนา”) คือการเพิ่มพูนปัญญาความรู้ความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงจนสามารถพบทุกข์ได้ในที่สุดโดยพุทธศาสนาก็คือว่าเรื่องปัญญาคือความรู้สำคัญเป็นอันดับต้น แต่รู้ในที่นี้ไม่ใช่ความรู้ทั่วไปอย่างการบอกเลขหรือสูตรเคมี แต่เป็นการรู้เท่าทันตัวเองมองเห็นและเข้าใจจิตใจตัวเองมากพอที่จะทำให้ละวางความทุกข์ได้

โปรดสังเกตตัวเองว่าเราใจลอยบ่อยหรือเปล่าทำนั่นโน่นนี่จนปรับโฟกัสกับสิ่งที่อยู่ต่อหน้าไม่ชัดเสียที่บางใหม่ทำตัวเป็นนักเลวหรือเจ้าแห่งความระทมบ่อยเพียงใดหรือรู้สึกว่าการนี้ไม่ยุติธรรมและตัวเราเป็น Hub แห่งความคับแค้น ถ้าจำไม่ได้แล้วว่าความเบิกบานมาเยือนหัวใจเมื่อไหร่อาจหมายถึงเวลาที่เรารู้สึกว่าจิตใจดีด้วยตัวเอง และเปิดประตูความคิดเพื่อต้อนรับหลักการสำคัญว่า “ทุกสิ่งไม่เที่ยง” แล้วพิจารณาสรรพสิ่งและสรรพปรากฏการณ์ตามความเป็นจริง เรียนรู้การให้อภัยและยอมรับในสิ่งต่างๆ โดยอาจจะลึกลงไป “นี่เรากำลังทำดีส่งผลให้ตัวเองและคนรอบข้าง” หลักการหนึ่งที่จะเป็นกำลังใจในการตั้งจิตไว้ในทางที่ดี คือการระลึกได้ว่า “บุญสำเร็จได้ด้วยกายเจริญภาวนา”

โสมณ จิมจินดา นักเดินทางสหภาพโซเวียตมีความสำคัญจากธรรมชาติและดื่มด่ำในรอยยิ้มของผู้คนที่นี่ มักไปสร้างประโยชน์แก่พื้นที่ห่างไกลความเจริญ ตามกำลังที่เขาทำได้ด้วยวิธีที่พอทำได้ ครั้งหนึ่งของการออกสำรวจพื้นที่เพื่อจัดค่ายอาสาพัฒนาที่เขากับภรรยาอาศัยไปช่วยเกิดพลิกคว่ำตกเขา โสมณกระดูกสันหลังขาดเป็นชิ้นพาดขวางกลาง ความพิการทำให้เขามีชีวิตที่เปลี่ยนไป แต่มุมมองจากเก้าอี้ล้อเข็นเป็นแรงบันดาลใจให้ใครต่อใครหลายคน

"บางคนบอกว่าที่ประสบอุบัติเหตุก็เพราะไปทำบุญ ทำไมคุณไปทำบุญแล้วก็ยังโชคร้าย ผมบอกความจริง แล้วมันไม่ใช่เพราะผมทำบุญนั้นแหละถึงโชคดียังไม่ตาย ทำเรื่องดีไว้เถอะครับ ความตั้งใจของเราไม่ไปไหนหรอกถ้าเรามองทุกอย่างในแง่บวกเราก็จะเห็นสิ่งต่างๆ ในแง่บวกทุกวันนี่ผมยังมองว่าชีวิตยังสวยงามอยู่เหมือนเดิม และบางครั้งมันสยดสยองขึ้นมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ เพราะก่อนหน้านี้ที่ผมจะประสบอุบัติเหตุเขาก็เป็นคนๆ หนึ่งที่เคยช่วยเหลือสังคมตามโอกาส

มาวันหนึ่งชีวิตมันพลิกกลับมันก็กลับกันผมได้รับสิ่งดีๆ จากคนรอบข้างเยอะมาก และวันนี้เรามาเป็นผู้นำบ้างทำให้ผมยังเห็นคุณค่าของการให้"

วันนี้เขายังคงมีบทบาทในการร่วมออกค่ายอาสาพัฒนา เป็นตัวตั้งในการระดมทุนรับบริจาคข้าวของเงินทองเพื่อช่วยเหลือผู้คนในพื้นที่ห่างไกลและเขายังพาตัวเองเขาไปทำงานที่ชอบ ได้แก่การถ่ายภาพและการผลิตรายการโทรทัศน์

WHEN & WHERE

เลี้ยวจันทร์ แรมไพร กับการเดินทางไกล แบบกระเป๋าเบา

การทำบุญนั้นไม่ได้จำเป็นว่าจะต้องทำที่วัดหรือเฉพาะวันสำคัญทางศาสนาเท่านั้น และอาจไม่ต้องจำกัดว่าจะต้องทำผ่านพิธีกรรมทางศาสนาแต่เพียงอย่างเดียว หากใครได้อ่านหนังสือ “ในลมหายใจมังกรในกลิ่นเวียดนาม” ซึ่งเป็นบันทึกการเดินทางของเลี้ยวจันทร์ แรมไพร บรรณาธิการหนังสือรางวัลซีไรต์สามสมัยนั้นจะทราบว่าในการเดินทางของเขาจะมีอยู่อย่างหนึ่งที่ผิดแผกไปจากคนทั่วไป คือนอกจากกระเป๋าเดินทางที่บางลงเรื่อยๆ ตามระยะเวลาที่เดินทางแล้วกระเป๋าดังกล่าวของเขาก็คือยาเบาลงเรื่อยๆ ด้วยการหยิบยื่นเสื้อผาของเขาให้กับคนที่ได้เจอตามรายทาง เราคิดว่านี่คือการทำบุญแบบของเขาแบบที่น่าจะตรงคำกับคำว่าเดินทาง คือการสลัดออกอย่างเห็นได้ชัดที่สุด

“

จริง ๆ

การเดินทางเหมือนกันตลอดคือเรา

แบกเป้เสื้อผ้ามามากมาย

สิ่งของมากมาย แต่ถ้าเราทิ้งไป

มันจะเบาขึ้นเรื่อยๆ

ในการเดินทาง น้ำใจของเราที่จะใหญ่ขึ้น

เหมือนกับว่าเราเกิดมา

ตัวเปล่าไม่มีอะไรติดตัวมา

”

ว่าแล้วเราก็ตัดข้อพูดคุยกับเสี่ยวจันทร์ถึงการ
สละออกของเรามีที่มาอย่างไร และสุดท้ายแล้วมีที่ไปแบบไหน
เสี่ยวจันทร์เล่าให้เราฟังว่าเรื่องการส่งต่อเสื้อผ้าให้กับคนที่ได้พบ
เจอเวลาเดินทางที่เธออ่านเจอจากหนังสือนั้นไม่ใช่ครั้งแรก การสละ
ออกของเขาได้ดำเนินมาเรื่อยๆ โดยเริ่มมันเริ่มต้นจากว่าเมื่อครั้ง
เขายังเป็นเด็ก เสี่ยวจันทร์เล่าว่าแม่ของเขาชอบเอาเสื้อผ้าของเขา
ไปให้ทวดญาติฯ ทั้งที่เป็นชุดที่เขาชอบใส่

“เราก็ตามแม่ว่าเสื้อตัวนี้เขายังชอบอยู่นะทำไมแม่เอา
ไปให้ญาติของแม่ ก็มีมุมโกรธขึ้นมาหนึ่งทำไมเสื้อผ้าเราเอาไปให้
ญาติโกรธ ย้อนเวลาไปอีกทีในวันหนึ่งที่มีการเดินทางเกิดขึ้น
คิดออกขึ้นเหมือนกับแว๊บขึ้นในสมอง เราารู้สึกว่า เฮ้ย! จริงๆ
การเดินทางเหมือนกันตลอด คือเราแบกเป้เสื้อผ้ามามากมาย
สิ่งของมากมาย แต่ถ้าเราทิ้งไป มันจะเบาขึ้นเรื่อยๆ ในการเดินทาง
น้ำใจของเราที่จะใหญ่ขึ้น เหมือนกับว่าเราเกิดมาตัวเปล่าไม่มีอะไร
ติดตัวมา เสื้อผ้ามาแว่นๆ เท้านั้นแดงตายไปก็ไม่มีอะไร”

ในทริปการเดินทางที่ปรากฏในหนังสือเล่มดังกล่าวนั้น
เส้นทางได้เริ่มต้นจากเชียงรายได้ข้ามฝั่งไปประเทศลาว เพื่อไปสู่
ประเทศจีนแล้วผ่านมายังประเทศเวียดนามโดยที่เวลานั้น
เสี่ยวจันทร์ได้เจอคนบาปหลงอยู่ในป่าม่น่ามัน ยิ่งเป็นคนบาปที่เขาไม่
รู้จนหน่วนไม่รู้สักทีอะไร จะเน้นการให้เสื้อผ้าแก่เขามันก็อาจ
จะเป็นความอบอุ่นที่แผ่แผ่ถึงเขาได้ เสี่ยวจันทร์เล่าถึงเหตุการณ์
ครั้งนั้นว่า

“เห็นปู่แล้วก็ตัดสินใจเดี๋ยวนั้นก็ให้เลย คือไม่ได้
คิดมาก่อน ซึ่งเพื่อนก็พูดว่าเราในเหง้า หรือเปล่า แต่เราไม่ได้คิดว่า
มันเป็นการให้ทาน มันเหมือนเราสละเราฝึกใจแค่นี้ ให้เขาไปแล้ว
เราจะคิดถึงเสื้อเราหรือเปล่า แรกๆ เป็น พอนานๆ เข้าเหมือนได้

แบ่งปันไม่ยิ่งใหญ่หรอก แต่ที่ทำมาตลอดมันได้เรื่องความ
ไม่เป็นเจ้าเขาเจ้าของ ความไม่รู้สักทรวงอย่างไรไปทุกข์ที่ทุกข์เมือง
ทุกครั้งของการเดินทาง มันจะมีเสื้อเราคิดว่าวันหนึ่งเราเดินทาง
ไปเราจะได้อะไรเห็นเสื้อตัวเองมัย คิดแบบสนุกๆ นะ”

เรื่องราวเหล่านี้จึงเป็นตัวอย่างหนึ่งของการทำบุญแบบ
ที่ไม่ขึ้นอยู่กับสถานที่และเวลา เพราะหากเราคิดจะทำมันย่อมเกิด
ขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา

ของเล่นไม้กับพัฒนาการของลูกน้อย

www.wonderworldtoy.com

พัฒนาการที่ได...	พัฒนาการ	0 M	3 M	6 M	9 M	12 M	18 M	24 M	36 M	48 M
 ทารกจะนั่งและเคลื่อนไหว	การนั่ง / การเคลื่อนไหว / การคลาน									
 ทารกจะคลาน	การคลาน / การยืน / การเดิน									
 ทารกจะยืนและก้าวเดิน	การยืน / การก้าวเดิน									
 ทารกจะเดิน	การเดิน / การวิ่ง									
 ทารกจะเล่นกับบล็อก	การเล่นกับบล็อก									
 ทารกจะเล่นกับลูกบอล	การเล่นกับลูกบอล									
 ทารกจะเล่นกับรถ	การเล่นกับรถ									
 ทารกจะเล่นกับบ้าน	การเล่นกับบ้าน									
 ทารกจะเล่นกับรถ	การเล่นกับรถ									
 ทารกจะเล่นกับรถ	การเล่นกับรถ									
 ทารกจะเล่นกับรถ	การเล่นกับรถ									
 ทารกจะเล่นกับรถ	การเล่นกับรถ									
 ทารกจะเล่นกับรถ	การเล่นกับรถ									
 ทารกจะเล่นกับรถ	การเล่นกับรถ									
 ทารกจะเล่นกับรถ	การเล่นกับรถ									

© 2009 WONDERWORLD PRODUCTS CO., LTD.

export@wonderworldtoy.com
Tel. 0-2976-3300

Wonderworld

ของขวัญชิ้นดีจากโลกน้อย

ไม้ของเล่น
ที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก
ใช้ไม้จริงและสีที่ปลอดภัย

ใช้ไม้จริงและสีที่ปลอดภัย
เหมาะสำหรับเด็ก
อายุ 3 ปีขึ้นไป

ไม้ของเล่น
ที่ทำจาก
ไม้จริงและสีที่ปลอดภัย

ไม้ของเล่น
ที่ทำจาก
ไม้จริงและสีที่ปลอดภัย

ข้อบัญญัติ มูลนิธิหทัยธรรม

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาบ่อนทรายวิทยาสัยเชียงใหม่

หมายเลขบัญชี 667-2-69064-3

ธนาคารกรุงไทย สาขาบ่อนทรายวิทยาสัยเชียงใหม่

หมายเลขบัญชี 557-2-03369-6

มูลนิธิหทัยธรรม

มูลนิธิหทัยธรรม ดำเนินการร่วมกันระหว่างพระและฆราวาส ในการสร้างสรรค์สังคมให้เกิดความดีงาม โดยการให้ธรรมะในการกล่อมเกลาคิดใจผ่านกิจกรรมการสร้างเสริมจิตอาสา สร้างเครือข่ายอาสาสมัครชุมชน ให้ตระหนักถึงการอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีจิตใจเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน อีกทั้งการจัดค่ายคุณธรรมตามสถานศึกษาต่างๆ ทัดเทียมสถาน และชุมชนที่มีผู้สนใจ เพื่อให้เยาวชน และชุมชนมีการถ่ายทอดความรู้ต่อไปยังคนรอบข้าง

ไม่เพียงเท่านั้น ทางมูลนิธิหทัยธรรม ยังดำเนินงานในเรื่องของการจัดอบรมกรรมฐานและปฏิบัติธรรม สำหรับผู้สนใจ เพื่อสุขภาพของบุคคลและองค์กรวม อีกทั้งการสร้างสรรค์สื่อธรรมะในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งนิตยสารที่ทานถืออยู่นี้ เพื่อที่จะได้ถ่ายทอดและเผยแพร่ธรรมะออกไปในวงกว้าง

ทั้งนี้ ในทุกกิจกรรมที่ทางมูลนิธิได้ดำเนินการรวมทั้งสื่อต่างๆ ที่ทางมูลนิธิได้จัดทำและเผยแพร่เป็นไปเพื่อการสาธารณกุศล โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้นจากผู้เข้าร่วมกิจกรรม ทางมูลนิธิดำเนินการผ่านน้ำใจของท่านผู้มีจิตศรัทธา ที่หวังจะให้สังคมของเราเกิดความดีงาม ท่านผู้มีจิตศรัทธาทานใดต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมสามารถอ่านและสอบถามเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์ www.dhammadrops.org หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมอีก หรือสนับสนุนการทำงานของมูลนิธิ และร่วมเครือข่ายหทัยธรรม สามารถติดต่อได้ที่ prataa@dhammadrops.org กรณีประสงค์สนับสนุนในการดำเนินการกิจการของมูลนิธิ สามารถสนับสนุนได้โดยการโอนเงินมาที่

ไปรษณีย์การสนับสนุนโดยส่งหลักฐานการโอนเงินมาที่ E-mail : prataa@dhammadrops.org

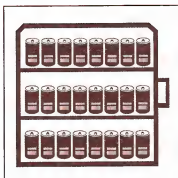
หรือ Ins 083-516-9888 ติดต่อคุณอริยา เพื่อถึงทางมูลนิธิสามารถออกใบอนุโมทนาบัตรได้ถูกต้อง

มูลนิธิหทัยธรรม

ติดต่อนิตยสารมุม ตีพิมพ์.6 ที่ทำการประโยชน์พระสิงห์ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 52005

BANGKOK DRAMA by Surapongman

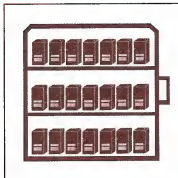
1

2

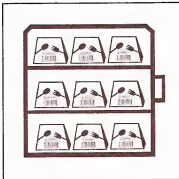
3

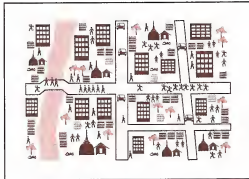
4

5

6

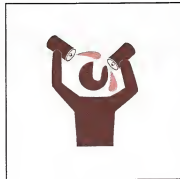
7

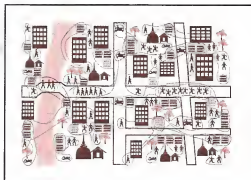
8

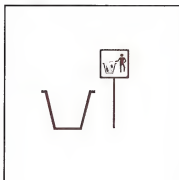
9

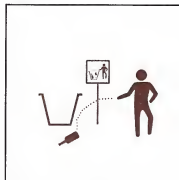
10

11

12

13

14

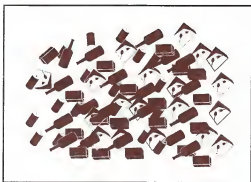
15

16

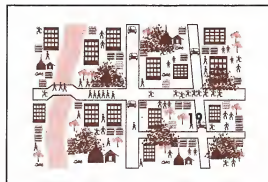
17

18

19

คุณมีบุญมากแค่ไหน

ในคอลัมน์เก่า-เมต้องการทดสอบว่าท่านผู้อ่านมีบุญมากน้อยแค่ไหน จากแบบทดสอบที่อยู่ข้างล่างนี้ลองทำกันดูนะแล้วว่าคุณมีบุญแค่ไหน

“คุณมีบุญมากแค่ไหน”

การตอบนั้นมาในรูปแบบของ Questionnaire สั้นๆ เกี่ยวกับเรื่องของบุญ หากคุณอยากรู้ว่า คุณมีบุญมากแค่ไหน ไปลองทำกันเลย

1.คุณจำรายหรือไม่ว่า

☐ รายฉันทำ

☐ เงินตราให้

☐ พออยู่พอใช้ไม่ขาดแคลน

☐ อัดคันดินคันแสนคันมาก

2.รถคุณหรูแค่ไหน

☐ ยุโรป-ยาควรา

☐ ดักดินาคอลลาร์

☐ แค่อะไรก็ป็น

☐ เตะฝุ่นไปวัน ๆ

3.บ้านของคุณคงใหญ่และหรูหราเพียงไหน

☐ ตั้งวังพระพรตวิจิตร

☐ สะดวกชีวิตทันสมัย

☐ พออยู่พอใช้ให้อยู่สบาย

☐ แค่นั่งแต่ดัดไม้หลังคาหัว

4.ตระกูลของคุณมีชื่อเสียงมากแค่ไหน

☐ มีคนเป็นผู้ดีศรีสูงศักดิ์

☐ นามนี้มีใครรักเป็นไฮโซ

☐ ไม่เป็นไร-กราบไหว้ความดีพอ

☐ หรือแค่ขอเป็นในบอด้

5.คุณมีผิวพรรณที่ดีหรือไม่

☐ ผ่องผุดความสวยเลิศวิตร

☐ ขัดผิวทุกวันเพื่อปลา

☐ มีผิวมีผิวบ้าง เห็นห่างการดูแล

6.มีโรคประจำตัวหรือร่างกายผิดปกติหรือไม่

☐ ร่างกายครบ 32

☐ เป็นแผลพุพองตามตัว

☐ หัวไม่อยู่บนบ่า

7.คุณทำบุญบ่อยแค่ไหน

☐ as always

☐ everyday I do

☐ ไม่มีวันเคยทำ

8.คุณทำบุญครั้งล่าสุดเมื่อไร

☐ เมื่อลมหายใจผ่าน

☐ เมื่อวานเพิ่งทำ

☐ อย่างน่าอัศจรรย์...บุญ-ทำทำทำ

9.ชีวิตของคุณมีความสุขมากแค่ไหน

ใส่คะแนนเองได้เลย.....

หมายเหตุ : ให้นำคะแนนข้อสุดท้ายเพียงข้อเดียว และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับวิจารณญาณและความพึงพอใจของผู้ทำแบบทดสอบแต่เพียงผู้เดียว !!!

SUGAR BAG

@นิมมานเหมินท์

* กระเป๋าทุกใบผลิตจากหนังที่เป็นวัสดุเหลือใช้จากการผลิตเนื้อเพื่อการค้าบริโภค
ไม่จำหน่ายสินค้าจากหนังของสัตว์ที่ต้องจบชีวิตลงเพราะความงาม

@ ปันนาพลาซ่า

ถนน นิมมานเหมินท์ ซ.6 ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

โทร. 0-5340-1133 , 08-3516-9888

www.sugarbag.co.cc

...เดินทางไกล มองทางไกล

เรื่อง/ภาพ : ธาตรี แสงมีอานภาพ

..ในบางวัน กับเมืองใหญ่แห่งนี้..พลันนึกขึ้นมาได้ว่า
เราไม่ค่อยได้มองอะไรไกล ๆ
มานานแล้ว.....

ด้วยระยะไฟกัศของสายตาต้องไปสะดุดอยู่เพียงตึกน้อยใหญ่ที่ขวางกันเราออกไปจากเส้นขอบฟ้าเบื้องหน้า และสำหรับช่างภาพคนหนึ่งเวลาออกไปทำงานถ่ายรูป ก็มักจะได้แต่ถ่ายคนถ่ายอะไรใกล้ ๆ แทนจะจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่ได้ปรับโฟกัสภาพที่ระยะอนันต์คือตอนไหนอย่างไร

กลับเข้ามาในออฟฟิศทั้ง ๆ ที่มีสวนสาธารณะชั้นดีอยู่ข้าง ๆ อย่างสวนสันติไชยปราการ แต่เรากลับปล่อยตัวเองนั่งทำงานอยู่ใต้แสงไฟที่ขาวโพลน สว่างเท่ากันทั้งวันทั้งคืน

หลายหนที่ทำงานจนลืมนั่งเวลา แล้วพบว่าตัวเองนั่งอยู่จนไม่เหลือใคร พอออกไปนอกตึก ก็พบเจอแต่แสงไฟไม่เหลือแต่ให้อาบอุ่น แล้วไม่รู้ว่าคุณพิวเตอร์จำเป็นกับเราขนาดไหน เราถึงต้องมานั่งจ่อมจมอยู่ที่หน้าจอทุกวัน

ผมไม่ได้เฝ้ามองดวงอาทิตย์ดวงนั้นเพียงลำพังนานมากแล้ว อย่างน้อยก็นานเกินไปในความรู้สึก วันก่อนออกไปถ่ายรูปเสร็จ มีโอกาสได้ขึ้นแท็กซี่กลับออฟฟิศตอนเย็น คนขับพาผมขึ้นถนนลอยฟ้า เกือบค่ำแล้วท้องฟ้าผลัดสีออกจนเป็นแดงม่วง มองออกไปนอกกระจกหน้าต่างที่ไม่ได้ติดฟิล์ม ไกลสุดสายตา ผ่านช่องว่างหว่างช่วงตึก ผมมองเห็น ดวงอาทิตย์กลมโต สีส้มอมชมพู ตูนาบิน สีของมันช่าง เย็นตกว่าเจ้าวงกลมเดียวกันในตอนบ่าย

รอวิ่งไป พระอาทิตย์ยังตาม ผมมองไปพร้อมกับอมยิ้มเจิบๆ คนเดียว อยากจะชวนพี่เซเพื่อรู้ด้วยกันก็เกรงใจ มองไปใกล้ๆ ยิ่งกับการได้เห็นดวงอาทิตย์สีลูกกวาดอีกครั้ง แม้จะไม่ได้อยู่ที่สนามภูเขาหรือปลายทะเลแต่การได้เปลี่ยนระยะโฟกัสจากหน้าจอบนที่นอนพื้นดินข้าง ช่วยผมนคลายได้มากเหลือเกิน

หลายวันมาไม่มเข้ามาเป็นต้นอ้อยลง และน้อยลง พยายามเก็บเข้าฉากอาทิตย์ที่ส่องตัวเป็นๆ นอกจอบ้าง นอกจากจะได้พบคนอื่นแล้ว บางทีผมก็ยังไม่อยากเจอใครอีกเลยจากใจผมเองที่ไปเจอ แล้วถูกไปเดินเล่นเพียงลำพัง

การมีสัตว์สามขาเป็นเพื่อนช่วยเสริมความใจดีได้ เป็นเพื่อนที่คงจะน่าเป็นมิตร ถ้าพวกตัวสี่ขาส่งใจสำคัญจริง ๆ หรือเปลี่ยหรือ

ผมก็ยังไม่รู้หรอกว่าผมจะเจอใคร และถ้าเจอจริงมันจะธรรมดาดีละ

พอถึงเวลาเย็นๆ ผมจะพยายามเตือนตัวเอง ให้ออกไปเดินตากแดดอ่อน ก่อนค่ำ แล้วก็พักใจอีกจะเดินไป มันก็ไกลเหลือเกิน

อาจารย์พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์ Vs พระมหานันท สันติภักโท

เรื่องบทสนทนา แก้วศรีคำ ภาพ ภัทรพล ประสิทธิ์

เมื่อพระมหานันท สันติภักโท จากวัดสระเกศ ราชวรมหาวิหาร หรือที่ในหมู่ผู้ที่สนิทสนมเรียกกันว่า พระมหาตึก นันท (ไม่ใช่ ดิษ นัทธ) พระผู้ฝึกฝนการศึกษา นักบรรยาย นักอบรม ที่ถือเป็นความหวังใหม่แห่งวงการสงฆ์ ได้พบกัลยาณมิตรที่ไม่คิดว่าจะได้พบคือ อาจารย์พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์ อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้มาด้วยลีลาคำถามที่คนทั่วไปไม่กล้าถาม เมื่อ “กูรู” หรือ “ครู” สองท่านจากสองวงการ แต่ทำงานแบบเดียวกันคือการสอน มาแลกเปลี่ยนความเห็นกัน มันน่าสนใจจนทำให้เราต้องนำมาพิจารณาแล้วหาคนมาช่วยคิดตาม ยามนี้ก็เหลือแต่ผู้อ่านล่ะครับ ที่ต้องช่วยกันพิจารณาต่อไป

พระมหานันท : อาจารย์พิญฺหคิดยัง ในฐานะผู้คลุกคลีอยู่ในแวดวงการศึกษาโดยตรง

อ.พิญฺห : ผมคิดว่าศาสนาพุทธตายไปแล้วตั้งแต่ก่อนสมัยรัชกาลที่ 5 เพราะว่ารัฐนี้แหละที่ทำลายศาสนาพุทธ ตัวการสำคัญที่สุดในการทำลายศาสนาไม่ใช่วัตถุนิยมแต่เป็นรัฐ เหตุผลของผมคือศาสนาพุทธไม่สามารถอยู่ในโลกได้แล้ว เพราะว่าเราไม่สนับสนุนให้ศาสนาพุทธเกี่ยวข้องกับโลก ในแง่ที่ว่าเราแยกระหว่างธรรมกับโลกออกจากกัน อย่างพระมีหน้าที่ไปเทศน์หลักธรรมที่จะอยู่ในทางโลก แต่พระไม่สามารถพิสูจน์ตัวเองได้ว่าเรื่องทางโลก ปัญหาปัจจุบันคือพุทธยากกลายเป็นจิตวิทยาเป็นธรรมะสำหรับคน ธรรมะสำหรับนี้ไปหมด พระก็มีหน้าที่พูดธรรมในหนอยดงนี้หนอยเหมือนแป๊ะผลาสเตอร์ไปเรื่อย ไม่สามารถให้คนหันเหมาเข้าในพุทธได้อย่างเรื่องเศรษฐกิจศตวรรษที่จะต้องสามารถอธิบายได้จึงว่าเศรษฐกิจศตวรรษทางพุทธเป็นยังงี้ โดยคนที่สามารถไปเวียนจบปริญญาเอกทางเศรษฐกิจศตวรรษได้ และก็บอกได้ว่าอาตมาเห็นต่างจากสิ่งนี้ หรือเขาไปเผชิญหน้ากับอาจารย์ทางโลกแล้วบอกว่าหลักการของพุทธศาสนาเหนือกว่า พิสูจน์ให้เห็นในสถาบันใดพุทธศาสนา จึงจะอยู่คู่กับโลกได้

พระมหานันท : ที่อาจารย์บอกว่าศาสนาพุทธตายไปแล้วตั้งแต่ก่อนสมัยรัชกาลที่ 5 ในแง่ของความเป็นอยู่ของทางโลก อาจารย์อยากมองศาสนาพุทธที่ดำรงโดยรัฐ คือเป็นศาสนาในแผนกนั้น แต่ว่าในแง่ของคำสอนยังไม่ตาย อาตมาคิดว่าตอนนี้อยู่ที่พุทธศาสนา กำลังส่งออกมาในแง่ของการที่คนสนใจคนศรัทธา คือไม่ว่าตะวันตกหรือคนไทยเองก็สนใจที่จะคนศรัทธา ถ้าเราเสิร์ชในอินเทอร์เน็ต เราจะเจอเว็บธรรมะดีๆ เยอะ แล้วมีฐานข้อมูลอย่างในวิกิพีเดีย รู้สึกในตอนนี้หลังๆจะเป็นธรรมะพีเดีย

อ.พิญฺห : ผมว่ามันเป็นการลงทุนทางจิตวิญญาณที่ต้องมีผลประโยชน์การปรับ

พระมหานันท : ใช้ ซึ่งอันนี้อาตมาว่าเป็นปัญหาก็เราควรจะช่วยกันแก้ เพราะอาตมาไม่ได้มองเฉพาะในวงการพระพุทธศาสนา แม้แต่ในวงการการศึกษา อาตมาก็เห็นอาจารย์จำนวนมากที่ชอบที่จะสอนพิเศษ หรือสอนภาคพิเศษมากกว่าปกติเพราะอัตราค่าตอบแทน

มันมากกว่า ครูบาอาจารย์จะต้องรู้ว่าหน้าที่ของตนไม่ใช่แค่เป็นคนที่ยืนอยู่ในไลน์ของโรงงานผลิตบัณฑิต มันไม่ใช่อย่างนั้น พระก็เหมือนกัน พระที่ไม่ได้มีหน้าที่เป็นตลาดหุ้นของภาคโยมให้มาลงทุน ไมได้ไปเป็นนุชๆ ประเพณีที่ค่อยเวลาโยมอยากใหโยมที่ตายไปทานมัจฉาตักแตง ก็เอาน้ำพริกตักแตงมาถวายพระอะไรอย่างนี้ อาตมาคงไม่เหมือนอาจารย์นะ ที่ว่าพระต้องไปเรียนวิเคราะห์ต้องสอนสถาบันฯ สอนเศรษฐกิจศตวรรษได้ แต่อาตมาเห็นด้วยกับ

อาจารย์ในประเด็นที่ว่า พระจะต้องมีบทบาทในทางโลก เพราะพระพุทธเจ้าเองก็ไม่ต้องการให้พระแยกไปจากโลกอยู่แล้ว อย่างที่เล่าให้อาจารย์ฟังว่าพระต้องพึ่งพาโลก โลกก็ต้องพึ่งพาธรรมจากพระเหมือนกัน ดังนั้นชีวิตพระที่พุทธเจ้าบัญญัติไว้คือไม่มีอะไรไม่มีอัน ก็คือถ้าไม่มีภาคโยมพระก็ไม่มีอะไรอัน แม้แต่อาหารชาวบ้านก็ต้องประเคน พระไปเหยียดอาหารอันเองไม่ได้เพราะของเขาไม่ได้ใช้ ฉะนั้น พระพุทธเจ้าไม่ได้ปฏิเสธอะไรไม่ได้ไปต้องการให้สังคมพระแยกออกจากโลก เพียงแต่่ววิธีที่เกี่ยวข้องเกี่ยวพันจะไม่เหมือนกับลักษณะของชาวโลกกับชาวโลก สถานภาพมันจะชัดเจนโดยพระวินัย ที่อาจารย์ตั้งคำถามเมื่อสักครู่ว่าเวลพระสอนเหมือนแป๊ะผลาสเตอร์ ไม่ได้เอาไปติดโยงกับระบบทั้งหมด ตรงนี้อาตมาว่าส่วนหนึ่งต้องทำความเข้าใจพูดง่ายๆ เหมือนกับว่าเวลาที่อาจารย์จะต้องไปปรากฏตัวพิเศษเกี่ยวกับเรื่องของวิชาเศรษฐกิจศตวรรษของอาจารย์ในเวลา 2 ชั่วโมงด้วยเวลาที่มันจำกัดอาจารย์ก็จะสอนได้ในเนื้อหาที่อาจารย์เห็นว่าสำคัญ เหมาะกับยุคฯ หรือเหมาะกับโอกาส การที่จะยังดังและปัจจุบันยังไปสมัย อธิปไตยใด เฟลใด มันไปไม่ได้ และบางคนเขาอาจจะต้องการฟังแค่ปรากฏภาพพิเศษ เขาไม่ได้ต้องการฟังความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับรัฐศาสตร์

อ.พิญฺห : ผมคิดว่าตอนนี้สิ่งที่น่าสนใจคือว่าคนสนใจพุทธศาสนาเยอะมาก แต่ว่าคนเข้าใจกันแค่นี้ไข่มุขไหม หนังสือ How to สมัยตอนผมเด็กๆ สำคัญพิณพิรุฑก็ดังๆ ย้ายมาทำหนังสือธรรมะกันทั้งนั้นเลยแบบนี้คุณค่ามันบอกว่าประเทศไทยไม่สนใจศาสนา ไม่ได้ แต่ว่าสนใจศาสนาไปยังต่างหาก ไปดูงานหนังสือตามงานจะเห็นว่าสิบชั้นบันไดขายดี

อินช็อง
ยิมไน้ด
1000 ครั้ง

มีสปิริต มีแกรนด์สปอร์ต

บริษัท แกรนด์สปอร์ต กรุ๊ป จำกัด
26/28 ซ.รามคำแหง 65 ด.รามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240 โทร 0-2318-3000

www.grandsport.com

GRAND SPORT